

DE NIEUWE DIENSTBODE.

DOOR

WILH^A RIEMVIS

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

De nieuwe dienstbode

DOOR

WILH^A. RIEM VIS.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

I.

TRIJNTJE EN BETJE.

„Wanneer komt nu het nieuwe dienstmeisje, Moe, en hoe heet ze? — Houdt ze veel van kinderen, en hoe oud is ze?”

„Maar kindertjes, ik kan toch geen vier vragen tegelijk beantwoorden!” zei Moe met een glimlach, zonder op te zien van haar werk, want er lag nog een stapel kousen vóór haar om in orde te maken; „en bovendien, ik weet nog in 't geheel niet, *of* ze wel komen zal!”

„Wanneer weet u het dan?” klonk het nu uit drie monden tegelijk; maar de jongste, een wijsneusje van zeven jaar, sprak beslist: „Natuurlijk zal ze komen! Ze wil toch wel graag geld verdienen?”

„En als ze nu bij andere menschen meer geld kan verdienen dan bij Moe, of ze kan ergens komen waar geen vier drukke, onnadenkende kinderen zijn om het haar lastig te maken, wat zou ze dan doen?”

„Maar u geeft haar zeker veel geld, want Pa brengt telkens een handvol rijksdaalders mee.”

„En papiertjes, die geld waard zijn!” zoo haastte haar elfjarig broertje zich er bij te voegen.

Moe glimlachte weer. „En heb je wel eens opgelet, hoeveel rijksdaalders er weggaan voor de huishuur?”

vroeg zij, „en voor schoolgeld? En hoeveel geld heeft Moe ook weer pas betaald voor twee mantels en een cape?”

„Dertig gulden!” zei Rika, terwijl ze zich in haar volle lengte oprichtte, „ik heb het geld zelf gegeven aan den man, die ze bracht, drie papiertjes van tien!”

„Zie je wel, dat er al heel gauw wat rijksdaalders en papiertjes weg zijn?”

„En wij moeten toch eten ook!” zoo liet nu kleine Lena zich hooren, die met een heel nadenkend gezichtje naar het gesprek had zitten luisteren, „en we hebben pas nieuwe schoenen en warme pantoffeltjes gehad; die kosten toch ook veel geld!”

„En we krijgen elke week een dubbeltje van Moe, dat is alweer viermaal vijf gulden in het jaar,” zoo rekende Wim vlug uit.

„Niet waar!” snibde Rika, „een jaar heeft twee-en-vijftig weken, dus er komt nog tachtig cent bij!”

„Ook goed,” zei Wim onverschillig.

„Hoeveel geeft u het dienstmeisje?” vroeg Annie nu weer.

„Dat vertel ik aan de kleintjes niet,” antwoordde Moe, terwijl zij even op de klok keek en toen een bezorgden blik sloeg op den stapel kousen, die nog zoo weinig verminderd was.

„Als ze van kinderen houdt, dan zal ze niet weg-blijven om ons,” zoo troostte zich Lena.

„Och, kom, wat doet het er toe,” zei Wim; „als zij niet komen wil, dan blijft ze maar weg. Er zijn nog dienstmeisjes genoeg! Met één advertentie heeft Moe er wel tien!”

„Dat kon je wel eens mis hebben!” sprak mevrouw Steindal; „bij tante Lena kwam er verleden maar één op twee advertenties!”

„Nu, het kan mij ook eigenlijk niet veel schelen of er een komt! Ik wou maar dat ik een boterham kreeg, want ik heb honger als een paard!”

„Hê, Wim!” zei Lena verontwaardigd, „denk je er dan niet eens aan, dat Moe zooveel te doen heeft als er geen dienstmeisje is? Wil je, dat Moe ziek wordt?”

„Welneen!” suste Moe, „hij helpt mij immers zooveel hij kan!”

„’t Is toch flauw van je dat te zeggen!” zoo hield zijn zusje vol, terwijl ze hem boos aankeek.

„Maar Moe, wanneer weet u dan of ze komt?” vroeg Annie weer.

„Als ze mij een brief schrijft,” was het antwoord; „ik denk dat ik vandaag nog wel bericht krijgen zal.”

„He, Moe, mag ik de tafel gaan dekken?” drong Wim nu aan, „ik kan het heusch niet meer uithouden; ik val nog flauw!”

„Gebeld!” riepen drie stemmen tegelijk.

„’t Is vast de post!” zei Wim, „die belt altijd zoo hard! Mag ik even gaan zien?” En na een toestemmend knikje van zijn moeder was hij in drie sprongen de kamer uit en even gauw weer terug.

„Een brief!” juichten de meisjes.

„Uit Spijkenisse?” vroeg Wim, die zijn nieuwsgierigheid toch niet verbergen kon en opeens zijn honger vergat.

„Ja, ’t is de brief, dien ik verwachtte; . . . ze komt,” vervolgde mevrouw, na even het schrift doorloopen te hebben, „Dinsdag 2 Januari.”

„Heerlijk!” juichte Rika, „en hoe heet ze?”

„Trijntje de Vos.”

„Trijntje! Wat een enge naam! Louise of Jeanne, dat zou veel mooier zijn! Ik denk, dat het een rare meid zal wezen!”

„De Vos!” zei Wim geërgerd; „ik zou geen meid willen hebben die Vos heette! Vossen zijn valsch en vossen stelen! Misschien is zij ook wel een dievegge! En zeker heeft ze een langen spitsen neus en groene loerende oogen! Neemt u haar toch?”

„Natuurlijk, malle jongen, wat doet de naam er toe ik dacht dat je wijzer waart! Wat dwaze praat voor een jongen van elf jaar!”

„Ik denk toch ook, dat ik niets van haar houden zal,” zei Lena, zichtbaar teleurgesteld; „Trijntje! 't klinkt zoo echt vervelend!”

„'t Is vast een domme boerenmeid,” besliste Annie; „ik wou maar, dat we onze Betje nog hadden!”

„Ik ook!” beaamde mevrouw Steindal van ganscher harte; „maar zooals Betje zijn er maar heel weinig meisjes; ik vrees, dat wij er nooit meer een zullen krijgen, zóó vlug, zóó netjes en zóó geduldig met lastige kinderhumeurtjes!”

„Zij lachte nog tegen ons al had ze erge kiespijn,” zei Lena.

„En ze bleef vriendelijk toen ik eens een volle kan water over haar pas geboende zeil omver schopte!” voegde Wim er bij; „je kunt het natuurlijk niet helpen,” zei ze, „en ze vertelde het niet eens aan u! Dat zou elk ander meisje stellig gedaan hebben!”

„Ik heb haar nooit boos gezien!” verklaarde Annie.

„Ik ook niet,” zei Rika, „en wat kon ze heerlijk met ons spelen!”

„Ja,” hernam Wim, „en ze had 's Woensdagmiddags altoos tijd om met ons te gaan wandelen. Maar met die Trijn zou ik toch niet willen meegaan!” zoo liet hij er verachtelijk op volgen; „zoo'n pittig, puntig gezicht en rood haar misschien! Neen, hoor!”

„En als ik je nu zeg, dat zij den Heere Jezus liefheeft, net zoo wel als Betje, zou je dan ook niet met haar willen uitgaan?” vroeg zijn moeder zacht en keek hem ernstig, half verwijtend aan.

„Als ze, maar dat is natuurlijk niet zoo!”

„Waarom niet? Kiest de Heere misschien alleen mooie, knappe menschen uit om zijn kinderen te zijn? Of staat er geschreven: Het onedele der wereld

en het verachte heeft Hij uitverkoren!" En zelfs al zou ze van den Heere niets willen weten, zou je haar dan met afkeer en minachting mogen behandelen? Deed de Heere Jezus zoo met degenen, die Hem niet lief hadden? En zou zij hier kunnen leeren hoe goed en vriendelijk Hij is, als wij haar behandelden, zooals jij dat van plan schijnt te wezen?"

"Maar, Moe, *heeft* zij den Heere Jezus lief?" haastte Lena zich te vragen, zoodra haar moeder even zweeg.

"Tenminste, haar tante, vrouw Kopmans, onze werkster, heeft het mij gezegd."

"Die zal er wat van weten!" bromde Wim.

"Je schijnt het liever niet te willen!" Dit zeggende keek zijn moeder hem zacht verwijtend aan.

"Nu, als het waar is," hernam hij ontwijkend, "dan is ze ook zeker net zoo geduldig en zoo vriendelijk als onze Betje!"

"Dat is nog niet zoo heel zeker; ik ken wel een jongen, die ook zegt den Heere Jezus lief te hebben en die toch dikwijls heel ongeduldig en onvriendelijk is!"

Wim kleurde en zei niets meer.

"Zou Trijntje ook zoo'n krommen rug hebben als haar tante?" vroeg Lena nu bijna angstig; "en zou ze ook zoo'n lang jak aan hebben met stukjes er in? Dan zou ik ook liever niet met haar gaan wandelen!"

"Welneen, kindlief!" lachte mevrouw Steindal, "Trijntje is jong en ze heeft alleen maar voor haar-zelve te zorgen; maar vrouw Kopmans is oud en moet werken voor een ziekelijken man en een krankzinnige dochter. Misschien is haar rug wel krom geworden door het werken! En ze gebruikt haar geld liever om versterkend voedsel voor haar man dan om een nieuwe japon te koopen. Jullie moest eens weten hoe moeilijk het is arm te zijn! 't Is te hopen, dat wij er allen voor bewaard mogen blijven!"

"Pa heeft nog geld genoeg!" zei Rika onbekommerd.

„Pa kan ziek worden en sterven, en dan zouden wij veel moeten missen, dat wij nu misschien niet eens waardeeren!” sprak Moeder ernstig.

„Wat bijvoorbeeld, Moe?” vroeg Rika.

„Wel, we zouden al vast geen dienstbode kunnen houden en dus al het werk zelf moeten doen. Weest dus maar heel dankbaar als er weer een komt, en weest niet oorzaak, dat de Heere ze ons afnemen moet. Verder zouden we in een veel kleiner huis moeten gaan wonen”....

„In een vuile straat?” riep Wim verschrikt uit.

„Best mogelijk; ook zou ik je heel goedkope kleeren moeten geven en nooit zou je iets lekkers op de boterham krijgen; misschien niet eens boter.”

Wim keek opeens begeerig naar de heerlijke koek, die op tafel stond, want onder het praten door had Rika gedekt en alles klaar gezet, wat voor het avondeten noodig was.

„Wij behoeven vanavond immers niet op Pa te wachten?” vroeg hij met een blik op de klok, die zes uur wees.

„Neen, 't is waar ook; Pa is naar Rotterdam en zal niet vóór negen uur thuiskomen! Nu, dan zal ik mijn werk maar wegleggen en de boterhammen gaan klaarmaken.”

„Weer gebeld!” riepen de meisjes, en met een knorrig gezicht stond Wim op om open te doen. „Zóó krijg ik nooit een boterham!” bromde hij.

„Als je terug komt, staat er misschien al één voor je klaar,” sprak zijn moeder opgeruimd; „ik zal eens heel gauw gaan snijden.”

Even daarna werd de deur wijd opengeworpen, terwijl Wim met één sprong midden in de kamer stond. „'t Is Betje!” riep hij uit, „onze Betje!”

„Zeg dan, dat ze binnenkomt!” zei mevrouw Steindal, „ze blijft misschien in de gang staan en ze zal zoo

moe zijn! Wacht, ik zal liever zelf gaan, je bent zoo wild en zij is nog heel zwak. Neen, niet meegaan," vervolgde zij, toen de meisjes ook de gang indrongen, „weest nu kalm en laat ze eerst wat uitrusten!"

En langzaam, met slependen gang en hoogrood gelaat van inspanning kwam Betje even daarna binnen. Allen drongen zich om haar heen, en wilden haar bestormen met vragen, terwijl zij de beide handen, mager en doorzichtig, op de blonde kopjes lei en het groepje vol liefde beschouwde; maar mevrouw Steindal weerde hen af: „Zet liever een stoel bij de kachel en een voetkussen," sprak zij; „Betje is doodmoe en koud ook, want ze heeft zoo langzaam moeten loopen!" En nauwelijks had Moe dit gezegd of Wim greep een stoel, Annie een voetkussen en Rika haastte zich om de melk te gaan warmen, want ze wist, dat Betje geen thee of koffie mocht drinken; maar Lena hield haar hand vast en voerde haar voorzichtig naar het warme plekje, dat voor haar uitgekozen was.

„Maar Betje," zei mevrouw, toen ze goed en wel gezeten en even met rust gelaten was, „ga je nu alweer met den avond uit, dat is toch wel wat onvoorzichtig!"

„Och, Mevrouw," was het antwoord, „het hoesten gaat nu al veel beter, en ik verlangde zoo de kinderen weer eens te zien! Kom ik overdag, dan zijn ze naar school en ik wist, dat mijnheer uit de stad was, anders zou ik op dit uur niet gekomen zijn; ik had het gehoord van mijn zwager, die op de fabriek is, zooals u weet."

„Betje krijgt toch ook een boterham?" vroeg Wim opeens.

„Neen," antwoordde zijn moeder met een glimlach, „die krijgt ze niet."

„Hè!" riepen de meisjes, „waarom niet, Moe? Hebt u geen brood genoeg in huis? Wij zullen het wel

halen!" En reeds liepen ze naar de deur om hoed en mantel te gaan krijgen.

"Niet noodig, hoor! Ik heb brood in overvloed! Maar onze Betje moet toch toezien." En hoewel er een glimlach om haar mond speelde, keek ze droevig en voor een oogenblik rustte haar blik met medelijden op de bezoeker. „Een glas warme melk, dat zou ik haar kunnen geven, of, wacht, ik heb nog wat anders!"

"Mag ik het haar geven, Moe?" vroeg Rika.

"Neen, nu niet!" Dit zeggende liep mevrouw Steindal de kamer uit en kwam even daarna terug met een bord dampende soep, dat zij voor haar gewezen dienstbode neerzette. „Soep kun je toch wel verdragen, niet waar?" vroeg zij vriendelijk.

"Ja, Mevrouw, dat gaat wel;" antwoordde Betje, die intusschen, ondanks al haar tegenstribbelen, van Rika al een stuk chocolaad en van Wim een halve borstplaat gekregen had. „Wat word ik weer overladen! Ik word bediend als een echte mevrouw!" Toen lachte zij vroolijk en keek zoo dankbaar, dat Wim er inwendig beschaamd door werd, want hij was nogal eens ontevreden.

"Eet je thuis dikwijls soep?" vroeg Lena.

"Neen, schatje, alleen als ik een bordje krijg van mijn zuster."

"Waarom kook je ze zelf niet, als je er zooveel van houdt?"

"Wel kleintje, omdat ik evengoed het leven kan houden op melk, en die kost niet zooveel; en bovendien zie ik tegen de moeite op, want ik heb tegenwoordig zóó weinig kracht; en melk is maar in te schenken."

"Het leven houden op melk!" riep Annie verbaasd uit; „je bent toch geen klein kindje?"

"Neen, maar mijn maag kan niets anders verdragen

dan melk en soep; — dat zou Wim niet best te pas komen, wel?” eindigde zij vroolijk; „hij heeft liever een stevige boterham en aardappelen met groente en vleesch, hè?”

„Ik geloof dat ik in twee dagen dood was, als ik alleen maar melk en wat soep kreeg!” riep hij uit; „en ik wou, dat ik nu ook maar vast wat te eten had!”

„Ja jongen, 't is waar, je geduld wordt nu ook wel wat op de proef gesteld! — Hij dacht een kwartiertje geleden al flauw te vallen van den honger, weet je; we zullen dus nu maar beginnen.” Dit zeggende keek mevrouw Betje aan, die terstond de handen vouwde met een meewarigen blik naar den jeugdigen hongerlijder. De kinderen spraken nu één voor één een kort gebed uit, waarna mevrouw Steindal en Betje in stilte baden; en Wim kon eindelijk zijn maag voldoening geven.

„Waarom geeft u Betje niet elken dag een bordje soep?” vroeg Lena, na een poosje stil voor zich te hebben gekeken; „u kunt toch licht wat meer koken; of anders nemen wij wat minder; 't moet zoo vreeselijk vervelend zijn altoos melk te drinken; nooit iets stevigs of iets hartigs te kunnen eten, dat hield ik niet uit!”

„Als je maar moest,” lachte Betje, „en als je van al wat je lekker vindt niets zoudt kunnen gebruiken zonder hevige pijnen te krijgen, dan zou je eindelijk ook wel tevreden zijn met melk en soep.”

„Zou het niet kunnen, Moe?” hernam Lena.

„Welzeker, kindlief, als ik maar iemand had om ze te brengen, maar wie zou het moeten doen? Het is meer dan een half uur ver; misschien zou het gaan als ik weer een meisje heb.”

„Tweemaal in de week kan ik het wel doen,” zei Wim; „'s Woensdags en Zaterdags; dan ben ik toch vrij.”

„Best; — je hoort het Betje? 's Woensdags en 's Zaterdagds krijg je voortaan bezoek van Wim,” zei mevrouw Steindal.

„En ik zou het Dinsdags en Vrijdags kunnen doen, als ik naar de handwerkles ga,” zei Rika, „dan ben ik heel dicht in de buurt.”

„Mooi zoo! Maar weet nu wel, wat jullie belooft! Je kunt dan geen vriendinnetje gaan afhalen, en Wim kan geen afspraakjes maken!”

„Nee, nee, maar dat wil ik niet!” riep Betje uit. „Een jongeheer en jongejuffrouw met een kannetje soep langs de straat gaan loopen, zóó ver, en hun eigen plezier er voor bederven! Nee, nee, ik drink dan veel liever melk!”

„Hoor eens,” zei mevrouw Steindal, „iemand een dienst bewijzen is nooit schande; ik ken wel een zeer voorname dame, die op zekeren keer een paar straten ver een mand met boodschappen droeg voor een arm dienstmeisje, dat dreigde te bezwijken van vermoeienis. En wat veel meer is, de Heere Jezus, de Koning der koningen, nam, om ons te kunnen redden, de gestaltenis van een dienstknecht, van een slaaf aan!”

„Nu, en ons plezier bederft er niet door! Rika en ik gaan allebei graag naar Betje!”

„Dat is dus afgesproken. — Maakt nu voort, dan mag je haar nog even naar de tram gaan brengen.”

II.

TRUUSJES VERDRIET.

„Trijntje, ga je heusch van ons weg, of zeg je het maar voor een grapje?”

Het was een klein meisje van een jaar of zeven, dat deze vraag deed aan de dienstbode, die naast haar liep om haar naar school te brengen.

„Nee het is echt waar, morgen over een week ga ik heen.”

„Maar waarom dan toch? Ik dacht, dat je zooveel van ons hield!” sprak het kind spijtig.

„Dat doe ik ook! En het maakt mij vreeselijk verdrietig te denken, dat ik jullie in 't geheel niet meer zien zal! Jij waart nog pas drie maandjes oud, toen je Mama mij huurde!”

„Carolientje was er toen nog niet, wel? en broertje ook niet?”

„Welneen, dom gansje, je bent immers de oudste van de vier.”

„Ik weet nog heel goed, dat Mientje er niet was; ik vond het heerlijk, dat er weer zoo'n heel klein zusje kwam! — Maar zeg eens, ga je weg, omdat broertje soms zoo onaardig tegen je is?”

„Zeker niet! Broertje is een schat van een jongen; ik houd dol veel van hem!”

„Is Carolientje dan stout, als ik naar school ben?”

„Welneen! En al was dat zoo, dan zou ik daarom toch niet weggaan!”

„Ik plaag je wel eens een beetje; . . . vind je het naar, dat ik soms „wipneus” of „manke Trijntje” zeg?”

„Nee, hoor, ik weet best dat je maar grapjes maakt!”

„Ik weet het al! Tante is niet lief voor je! Ik heb zelf gehoord, dat tante booze woorden tegen je zei.”

Trijntje zweeg.

„Is het dat, Trijntje?”

„Nee, daarom zou ik niet weggaan, want ik geloof, dat de Heere mij gebracht heeft bij jullie, en je Mama heeft mij vóór haar heengaan gevraagd, of ik een moedertje voor jullie zijn wilde. Nu, een moeder loopt niet weg, als iets haar niet bevalt.”

„Maar dan begrijp ik er niets van! Waarom blijf je dan niet bij ons?”

„Omdat je tante mij den dienst heeft opgezegd,” antwoordde Trijntje, terwijl haar stem trilde en haar lippen beefden.

„Dat zal Mama zeker niet goedvinden!” riep Truusje nu uit in groote opgewondenheid, „en als je weggaat, dan zal Mama je heel gauw terug laten halen!”

„Neen, mijn lieve kindje; Mama is ver weg, heel in Italië, en zij mag zich met het huishouden nog volstrekt niet bemoeien. Ook heeft tante al een ander meisje gehuurd en dat kan zij niet zoo maar weer wegzenden. Bovendien heb ik zelf al een anderen dienst aangenomen.”

„En Papa dan? Die zal het toch ook niet goedvinden?”

„Papa laat alles wat de huishouding betreft, aan tante over.”

Een poosje liepen nu beiden zwijgend voort.

„Weet je waar ik toch blij om ben?” begon Truusje nu weer.

„Nu?”

„Dat je de heele kerstvacantie nog bij ons bent! Verbeeld je, dat je vóór dien tijd al weg waart, dan zouden we heelemaal geen pret hebben, nu Maatje er ook niet is! Jij speelt altijd zoo leuk en je weet altoos wat te verzinnen dat prettig is, al heb je het druk!”

„Misschien zou je nog veel meer pret hebben, als er vóór dien tijd een ander meisje was!”

„Neen, hoor! Dat weet ik wel beter! Al die andere dienstmeisjes zijn zoo vervelend! Daar moet je mijn vriendinnetjes maar eens over hooren praten!”

„Hoeveel vriendinnetjes heb je wel?” lachte Trijntje.

„O, we zijn er al!” riep Truusje uit zonder antwoord te geven. „Dag, Trijn! Dag!” En weg was zij de school in.

Een uurtje later was Trijntje druk bezig aan haar werk, toen mevrouw Halle, Truusje's tante, het vertrek binnentrad, waar zij zich bevond. Het was een lange, statige dame, met een trotsch voorkomen en onvriendelijk gelaat.

„Trijntje,” sprak zij gebiedend, „als je met je werk klaar bent, dan moet je netjes de winterjurken van Truusje en ondergoed voor twee weken inpakken in mijn handkoffer; zij gaat de vakantie doorbrengen bij mevrouw Van Haaften.”

Van verbazing liet Trijntje den werkborstel uit haar hand vallen.

„Gaat Truusje uit de stad, Mevrouw? En morgen al?” riep ze, bijna verschrikt uit.

„Ja, bevalt je dat niet?” vroeg de dame ietwat spotachtig.

„Ik denk,” hernam Trijntje aarzelend, „dat ze . . . liever zou willen thuisblijven; mevrouw Van Haaften is geen kinderen gewend, en het is hier zoo gezellig met Fransje en de zusjes; ze praatte er juist vanmorgen over, dat ze hier zooveel pret dacht te hebben!”

Trijntje had het uiterste gewaagd voor haar lieveling, en later begreep ze zelve niet, hoe ze dat alles had durven zeggen. Mevrouw Halle keek haar dan ook met onverholten verbazing aan; ze was volstrekt geen tegenspraak gewend van Trijntje.

„Zoo,” sprak ze koel en op hoogen toon, „is 't waar! maar *ik* ben niet gewend aan *kinderen* te vragen, wat ze *liever* willen. *Ik* wil, dat zij de vakantie bij mevrouw Van Haaften gaat doorbrengen.”

Het meisje zweeg; wat zou het haar baten verder nog iets te zeggen! Maar het was een bittere teleurstelling voor haarzelve en niet minder voor Truusje, dat wist zij zeker! — En dan, morgen, morgen reeds scheiden! Geen uurtje zouden ze meer gezellig te

zamen kunnen wezen! — En toch, zoo dacht ze daarna weer, was het misschien maar niet beter zoo opeens, dan langzamerhand het uur van scheiden te zien naderen en er hoe langer hoe meer tegen op te zien. De andere kinderen hadden er nog zooveel weet niet van . . . .

„Ondeugende Trijn! Waarom ben je mij niet uit school komen halen?” Met deze woorden werd zij dien middag door Trusje begroet.

„Ik mocht niet, kindjelijef! Je tante vond beter dat Betsy het vandaag deed.”

„Och, die Betsy! Ze maakt nooit eens een grapje en ze geeft mij haast geen antwoord als ik haar wat vraag! Maar wil ik je eens wat vertellen, Trijntje? Ik heb vacantie tot den achtsten Januari toe! Er is iets te doen in de school, dat niet eerder klaar kan wezen; een nieuwe vloer of zoo iets moet er gemaakt worden. Echt, he? — Ga je dan weer elken morgen als je de slaapkamers in orde brengt, een mooi geschiedenisje vertellen, net als verleden jaar? En als ik je help met de zusjes wil je dan 's middags met ons in den tuin spelen? Een groote sneeuwpop maken, zooals in de paaschvacantie, en een glijbaantje voor broertje en mij? Toe, Trijn, zeg nu ja!”

Maar Trijntje kreeg tranen in de oogen en het kind naar zich toetrekking sprak ze zacht: „Mijn lieve, kleine Trusje, als ik je vanavond naar bed breng, dan zal ik je nog een heel mooi geschiedenisje vertellen, maar dat zal ook het allerlaatste wezen; en met je spelen, dat gaat in 't geheel niet meer!”

„Waarom niet, Trijntje?” vroeg de kleine meid verschrikt, „je gaat toch niet eerder weg dan je vanmorgen gezegd hebt?”

„Neen, ik niet; maar Trusje, jij gaat weg.” Daarna vertelde zij, wat haar tante besloten had.

Toen stampvoette Truusje en driftig riep zij uit: „ik ga niet naar tante Van Haaften! Ik *wil* niet!”

„Zóó mag je niet spreken, zusje,” sprak Trijntje ernstig. „Weet je niet meer, wat je aan Mama beloofd hebt, den dag, vóór zij heenging?”

„O, maar Mama wist zeker niet, dat tante ons zoo plagen zou!” antwoordde Truusje heftig.

„Je moogt niet denken, dat tante je plagen wil; en in elk geval heb je Mama toch beloofd, dat je haar in alles gehoorzamen zult, nietwaar?”

„Nu, dan wou ik, dat ik morgen ziek was, dan kon ik niet gaan!”

„O foei, Truusje, dat is stout!” riep Trijntje verschrikt uit.

„Waarom? Ik wil veel liever hier ziek zijn, als jij me oppast, dan naar tante Van Haaften te moeten gaan!”

„Je bent nog nooit echt ziek geweest, Truusje, anders zou je dat zeker niet zeggen!”

„Ik heb toch wel eens een heele week in bed moeten liggen!”

„O ja, omdat je een beetje mazelen hadt en er op gepast moest worden, dat je geen kou vatte; je hadt toen nog lust om te spelen en te zingen; maar echt *ziek* zijn, is heel wat anders!”

„Dat bedoel ik ook niet; ik wil alleen maar iets hebben, waardoor ik thuis kan blijven!”

En er gebeurde iets, waardoor ze thuis kon blijven, maar veel liever had Truusje naar tante Van Haaften willen gaan! Precies om twee uur den volgenden dag zou Truusje vertrekken met haar papa, die haar brengen en den Zondag overblijven zou, maar om één uur was hij nog niet thuisgekomen en het tweede ontbijt moest nog eerst gebruikt worden, terwijl er bovendien een half uur noodig was om van daar naar het station te gaan.

„Wij zullen tenminste maar beginnen,” zei haar tante, die al drie kwartier bij de koffietafel had zitten wachten met een haakwerkje in de hand, „ik had nogal gezorgd, dat alles zoo vroeg klaar was!”

Het werd halftwee! Nog niemand!

„Broertje zal ook wel trek in zijn boterham krijgen!” zei Truusje.

„Och, ik denk dat ze samen ergens anders aan de koffietafel zitten!” antwoordde haar tante, geheel ontstemd.

„Zal ik mij maar vast gaan aankleeden, Tante?” hernam Truusje, die zich duchtig verveelde en een voorwendsel zocht, om nog even naar Trijntje te kunnen gaan. Een toestemmend knikje was het antwoord en Truusje liep naar de deur, die juist geopend werd, waarop met een verschrikt gezicht Betsy binnentrad.

„Mevrouw,” sprak zij op gejaagden toon, „er is iets gebeurd met mijnheer en met Fransje; ze zijn bij mevrouw De Jager; Antje is het komen zeggen....

„Iets gebeurd!” riep mevrouw Halle uit, terwijl ze haastig opstond, „maar wat dan? Is Antje er nog?”

„Neen Mevrouw, ze moest alleen maar komen vragen, of u dadelijk even zoudt willen komen bij mevrouw De Jager; maar ze vertelde mij”....

„Nu, wat?”

„Dat onze mijnheer met mijnheer De Jager en met Fransje in een arreslee zat, en dat de paarden op hol waren gegaan; toen is mijnheer er uit gevallen en met het hoofd tegen een boom terecht gekomen, en Fransje heeft ook een gat in zijn hoofdje en....”

Maar mevrouw Halle luisterde niet meer. Zij snelde de trap op naar haar kamer, kleeedde zich in een paar minuten en kwam terug om de deur uit te gaan.

„Trek je huisjurk maar weer aan!” sprak ze nog tegen Truusje, die als vastgenageld bij de deur was blijven staan, „natuurlijk moet je thuisblijven! Ben je

geschrikt?" vervolgde zij op wat zachter toon; „die domme Betsy weet ook nooit, wanneer ze spreken of zwijgen moet! Drink maar eens wat, en maak je nog niet ongerust, 't zal misschien zoo erg niet wezen!"

Toen ging zij heen en langzaam liep Truusje naar de kinderkamer, waar zij Trijntje vond.

„Wat scheelt er aan?" vroeg deze terstond.

„Ik ga niet naar tante Van Haaften!" Dit zeggende barstte zij in tranen uit.

„Wat is dat nul" riep Trijntje uit, die niet wist wat er van te denken; „waarom ga je niet? Is tante boos op je geweest?"

„'t Is mijn schuld! 't Is mijn schuld!" snikte Truusje zonder op haar vragen te letten: „O, had ik het maar niet gezegd!"

„Maar wat dan toch, kindjelief? Kom vertel het eens aan Trijntje!" Dit zeggende nam zij het kind op haar schoot, en trachtte haar in de oogen te zien.

„Ik wou, dat er iets gebeurde, en nu is er wat gebeurd!" bracht Truusje eindelijk snikkend uit.

„Wat dan?" vroeg Trijntje verschrikt. Nu vertelde Truusje, wat zij zoeven gehoord had en eindigde met te vragen:

„Denk je ook niet, Trijntje, dat het is gebeurd, omdat ik zoo boos was gisteren en mijn zin wou hebben? — Nu heb ik mijn zin, maar ik had veel liever naar tante Van Haaften willen gaan!"

„Ik denk dat je hieruit een les te leeren hebt, die je maar nooit vergeten moet!" sprak Trijntje ernstig; je moet leeren tevreden te zijn met hetgeen de Heere laat gebeuren; het kan niet altijd gaan, zooals *wij* het wenschen, en Hij weet beter, wat goed is. En één ding is gelukkig: de Heere wil naar je luisteren als je Hem vraagt om papa en Fransje weer beter te maken."

„Wil jij het ook vragen, Trijn? Ik ben zoo bang, dat de Heere nog een beetje boos op mij is!”

„Zeker zal ik het ook vragen; maar, kindlief, stel je toch niet voor, dat de Heere boos is, als wij iets verkeerd doen! Het is juist, omdat Hij ons liefheeft, dat Hij dingen laat gebeuren, die ons bedroefd maken; en als we tot Hem komen dan wil Hij altoos vriendelijk naar ons luisteren en ons helpen.”

„Ook als we kwaad gedaan hebben?”

„Ja, dan ook; maar dan moeten we beginnen met ons kwaad te erkennen en schuld te belijden; dat wil je toch ook zeker wel doen.”

Truusje knikte, liet zich van Trijntje's schoot afglijden en sloop stilletjes de kamer uit, om in een verborgen hoekje te gaan en alles aan den Heiland te vertellen, wat haar bezwaarde.

III.

HOE TRIJNTJE ONTVANGEN WERD.

Hoe laat kan Trijntje hier wezen, Moe?” vroeg Rika.

„Ik denk ongeveer halfzeven; ze komt met den trein van zessen.”

„Mag ik opendoen als er gebeld wordt?”

„Waarom?”

„Ik wou haar zoo graag het eerst zien!”

„Je zult haar gauw en dikwijls genoeg zien, kindlief; 's avonds doet Wim open.”

„O, laat ze gerust haar gang gaan! Ik ben in 't geheel niet benieuwd naar dat vossengezicht!”

„Wim, spreek toch zoo dwaas niet! Wat heeft nu iemands naam met zijn gezicht te maken!”

„Hm! Ik wed er wat om,” bromde Wim, „dat ze een spitsen neus en groene oogen heeft!”

„'t Is al tien minuten over halfzeven!” zei Rika een poosje later, terwijl ze op de klok keek.

„Vrouw Kopmans weet toch wel den weg naar het station?” vroeg Lena met een benauwd stemmetje.

„Natuurlijk!” lachte haar moeder.

„Misschien is zij te laat gekomen,” bracht Annie in 't midden; „ze loopt altijd zoo langzaam!”

„Ze is ook zoo oud en ze heeft immers een krommen rug, dat is toch lastig!” zei Lena verontschuldigend.

„Ik heb haar geld gegeven voor de tram.”

„O, dan is ze natuurlijk op tijd gekomen, maar misschien is ze bij den verkeerden uitgang gaan staan!”

„Neen, ze wist precies, waar ze wezen moest, maar de trein komt wel eens wat later aan.”

„Gebeld!” klonk het opeens in koor; „daar zullen ze zijn!” En alle vier sprongen ze tegelijk op van hun stoel.

„Wim doet open,” zei mevrouw Steindal, „en de meisjes mogen naar haar toegaan, zoodra ze in de keuken is.”

„Naar de keuken ga ik niet!” zei Rika, een beetje boos, omdat zij niet open mocht doen.

„Ze moet hier langs komen, als ze naar haar kamertje gaat; dan kunnen we haar meteen zien!” meende Annie; „ze moet toch haar goed gaan wegbergen en een andere japon aantrekken!”

„Dat is niet noodig, want vanavond behoeft ze niet meer te werken.”

„Nu, een boezelaar dan!”

„Dat wel; maar ik ga zoo meteen ook even naar de keuken, en die mee wil gaan mag het doen.”

„Ja, ja, ik ook!” riepen drie stemmen tegelijk.

„Wel, heeft ze een spitsen neus?” vroeg Rika heel zacht aan Wim, toen hij weer binnenkwam.

„Neen, nog erger! Een wipneus heeft ze.”

„En groene oogen?”

„Dat kon ik zoo gauw niet onderscheiden; het was een beetje donker in de gang.”

„Hoe ziet ze er verder uit?”

„Loop heen! Denk je, dat ik die meid van onder tot boven, van voren en van achteren bekeken heb! Ik ben dadelijk weggelopen, toen ik opengedaan had!”

„En hoe heb je dan haar neus kunnen zien?”

„O, dien stak ze dadelijk vooruit!”

Rika en Annie lachten, maar Lena vroeg afkeurend: „Heb je dan niet eens „Dag, Trijntje!” gezegd?”

„Denk je dat ik haar Trijntje zal noemen? Vos of mormel, dat is mooi genoeg, hoor!”

„Dan zal zij je wel heel vriendelijk vinden!”

„Dat kan mij niet schelen!”

„Als het je niet schelen kan, hoe *zij* het vindt,” sprak nu mevrouw Steindal gestreng, „denk er dan aan, dat het *mij* wel schelen kan! Ik wil, dat je behoorlijk tegen haar spreekt en dat je haar vriendelijk behandelt! Verstaan?”

Wim knikte toestemmend en sloeg de oogen neer, waarop zijn moeder de kamer verliet, gevolgd door de meisjes.

„Zoo, Trijntje,” sprak zij vriendelijk, toen zij de goed verlichte en verwarmde keuken binnentrad, „we zijn heel blij, dat je gekomen zijt; het is nu drie maanden geleden, dat ons vorig dienstmeisje ziek werd, en je tante kan ook niet altijd uit haar huishouden loopen, nietwaar, vrouw Kopmans?”

„Neen Mevrouw, dat gaat niet, hoe graag ik ook een centje verdienen wil; maar ik hoop toch, dat u weer om mij denken wilt, als u hulp noodig hebt!”

„Zeker! Over een maand of drie als de groote

schoonmaak begint, dan kan Trijntje niet alles alléén af; maar ook vóór dien tijd kom ik je nog wel eens opzoeken, hoor!"

„Alstublieft, Mevrouw!"

„En vertel me nu eens, Trijntje, kom je uit Amsterdam of ben je eerst nog een paar dagen naar huis geweest?"

„Ja, Mevrouw; ik ben den laatsten December uit mijn dienst en naar mijn ouders gegaan."

„Zoo, zoo, je komt nu dus heelemaal uit Winterswijk? Dan zul je wel verlangen naar een kopje koffie en een boterham! Of... heb je misschien nog geen warm eten gehad vandaag?"

„Ja, Mevrouw, om twaalf uur."

„Dan zal ik maar gauw een paar flinke boterhammen klaarmaken en koffie inschenken; intusschen kun je vast even kennismaken met mijn drie dochtertjes."

„Dag, Trijntje!" spraken de meisjes, één voor één naderbijkomende, toen haar moeder naar de huiskamer teruggekeerd en vrouw Kopmans intusschen vertrokken was.

„Dag, meisjes," klonk het vriendelijk terug, „mag ik eens weten hoe jullie heet?"

„Ik heet Rika!"

„En ik Annie!"

„En ik Lena; en ik ben zeven jaar oud."

„Zeven jaar? Dus net zoo oud als Truusje, maar..."

„Truusje? Wie is dat? Een zusje van je? Is het een aardig meisje? Wil je ons wat van haar vertellen? — Waarom huil je?" Onder al die vragen waren ze dicht op haar aangedrongen.

„Neen, 't is niets," sprak ze snel, door haar tranen heen glimlachend, terwijl ze een zakdoek te voorschijn haalde om zich de oogen af te vegen: „ik houd zoo veel van haar, en zij voelt zich dikwijls zoo alléén, omdat haar lieve moeder ver weg is..."

„Wil je ons alles van Truusje vertellen?” vleide Lena, en keek haar smeekend aan.

„Zeker!” zei Trijntje, terwijl ze het kleine meisje naar zich toetrok en op haar schoot zette, „en ik hoop, dat je net zoo veel van Trijntje zult gaan houden als zij.”

„Ik begin nu al een beetje van je te houden,” fluisterde Lena haar in 't oor.

„Vertel dan!” zei Annie ongeduldig en sloeg haar arm om Trijntje's hals; maar Rika zette zich op een stoel vlak vóór haar.

Zóó vond mevrouw Steindal het groepje, toen zij terugkeerde met brood en koffie.

„Wel, wel, al zulke goede maatjes!” sprak zij verrast.

„Ja Moe, zij heeft gediend bij een klein meisje, dat Truusje heette, en ze kan zoo mooi vertellen! Truusje was blij als ze bij haar thuis mocht blijven, en ze heeft erg gehuild, toen ze wegging!” Zoo vertelden ze met hun drieën door elkaar.

„Jammer dat ze in Amsterdam woont! Anders kon ze misschien af en toe eens hier komen om Trijntje te zien! Maar komt nu mee naar binnen en laat ze met rust haar boterham eten!”

„Kan ze dan niet eens komen logeeren, misschien in de zomervacantie?” opperde Annie, zonder op de laatste woorden te letter.

„Hè, ja, Moe, mag dat?” zoo drongen de andere twee terstond aan; „dan konden we heerlijk samen naar de duinen en naar het strand gaan! Misschien heeft zij nog nooit de zee gezien! — Mag het, Moe?”

„Ongeduldjes! Denk je, dat ik zoo maar opeens besluiten kan! En bovendien, het hangt van mij alleen toch niet afl! Misschien zouden haar ouders het niet eens toestaan!”

„Maar vindt u het goed?”

„Doet maar eerst, wat ik gezegd heb, dan zullen we er later nog wel eens over praten; het duurt nog zes maanden eer de zomervacantie begint, dus we hebben nog geen haast!”

„Maar dan zou ze er vast op kunnen rekenen,” pruilde Annie.

„Ik wou het zoo graag nu weten!” morde Rika.

„Ik zal het aan den Heere Jezus vragen,” zoo besloot Lena bij zichzelf; „Hij heeft de kinderen lief en wil ze graag een plezier doen, dat heeft Moe vandaag nog gezegd.”

„Mogen we Trijntje dan nog goedennacht gaan zeggen, als we naar bed gaan?” vroeg Annie, terwijl ze schoorvoetend heengingen.

„Natuurlijk, dat mag altijd!”

„Ze heeft heelemaal geen groene, loerende oogen, hoor!” zei Rika, zoodra ze Wim in 't oog kreeg.

„Grijze, valsche dan,” plaagde Wim, half binnensmonds uit vrees voor een berisping, en met een zijdeling-schen blik naar zijn moeder, die echter te ver af was, om hem te kunnen verstaan, want zij had zich naar het aangrenzend vertrek begeven.

„Wat voor kleur hebben ze eigenlijk?” zoo vraagde Annie zich af, „ik heb er niet opgelet!”

„Wat hindert het,” hernam Rika, „ze keek vriendelijk, dat is genoeg.”

„Toch heeft ze een wipneus!” hield Wim vol.

„Maar geen vossengezicht!” bitste Rika terug; „en alle menschen kunnen toch niet denzelfden neus hebben! Dan had je Betje wel platneus kunnen noemen!”

„En Pa arendsneus,” lachte Annie.

„Zoo, zoo, heeft je Pa een arendsneus!” klonk het opeens vlak achter haar, en zich snel omkeerend, vloog ze haar vader om den hals.

„Ik heb u niet eens den sleutel in de deur hooren steken!” zei Wim, eveneens opspringend.

„Geen wonder, jullie hadt het zóó druk met elkaar! En — is het nieuwe meisje gekomen?” Nu volgde er een stroom van mededeelingen over Trijntje, waarbij Wim echter het stilzwijgen bewaarde.

„En wil ik jullie nu ook eens wat vertellen,” zei mijnheer Steindal, toen ze eindelijk zwegen.

„Ja! ja! Pa! Wat dan?” En vol spanning keken zij hem aan.

„Rika, ga dan eerst Moe roepen!”

„Moe is in haar eigen kamer.”

„Tik dan maar en zeg, dat Pa thuis is.”

„O daar is Moe al!” riep Annie uit; „Moe, kom eens gauw! Pa wil ons wat gaan vertellen!”

Lachend trad mevrouw Steindal op haar echtgenoot toe om hem te verwelkomen.

„Nu, Pa, begin dan!” sprak Wim ongeduldig.

„Ja; gaat dan allen netjes rondom de tafel zitten.”

Nauwelijks had hij uitgesproken, of ze zaten onbeveeglijk. Toen ging hun vader ook zitten en langzaam begon hij: „Ik wilde vertellen, dat ik heel graag een kop koffie wou hebben” . . . .

„Hè, is 't anders niet!” riep Wim spijtig.

„U fopt ons ook altijd!” meesmulde Annie.

„Och, ik zag het wel aan Pa's gezicht, dat er weer wat achter stak,” zoo hield Rika zich goed.

„Wel, hoor me dat nu eens aan!” hernam hij met een heel ernstig gezicht, „ze laten mij niet eens tijd om uit te spreken! Ik was nog lang niet klaar met vertellen.”

Opeens klaarden de teleurgestelde gezichtjes weer op en opnieuw keken zij hem aan, terwijl mevrouw Steindal zich haastte het verlangde gereed te maken.

„Welnu,” zoo begon hij weer, „als ik dan een kop koffie heb gekregen, en misschien nog een met een paar sneedjes brood er bij, dan . . . zal ik maar eens de tooverlantaarn te voorschijn halen en de nieuwe platen vertoonen, die ik onlangs gekocht heb!”

„Hoerah!” riep Wim zoo hard hij kon.

„Echt, heerlijk!” juichten de meisjes, terwijl Lena op haar vaders knie sprong en met haar armpjes om zijn hals hem zoo hard zoende, dat hij met een grappig benauwd gezicht uitriep: „Houd op! Houd op! Je maakt mij dood!”

„Zal ik vast een laken uit de kast gaan halen, Moe?” vroeg Rika, die van voortmaken hield.

„En ik de tooverlantaarn?” voegde Wim er bij.

„Neen, neen!” zei Moe, „wacht nu tot Pa klaar is, dan wordt eerst even de tafel leeggeruimd.”

„Mag Trijntje ook komen kijken, Pa?” vroeg Lena opeens.

„Mij goed, hoor,” was het antwoord; „als ze er zin in heeft!”

„Mag ik het gaan vragen?”

„Neen, met ons drieën, hè Moe?” zei Rika.

„Je moogt alle drie gaan, maar Lena mag het vragen, want die heeft er het eerst aan gedacht,” besliste Moe.

Opgetogen kwamen ze even daarna terug.

„Ze wil heel graag,” riepen ze; „nog nooit heeft ze een tooverlantaarn gezien!”

Een half uurtje later was alles gereed en Trijntje werd geroepen.

Opeens keken de meisjes elkaar ontsteld aan, terwijl op Wim's gezicht een spotachtige trek verscheen.

Trijntje was mank! Dit zagen ze nu pas, want in de keuken hadden ze haar niet zien loopen.

„'t Is niet heel erg,” zei Lena, hoewel ze toch ook teleurgesteld keek.

„Nu liever mank dan een kromme rug,” meende Annie.

„'t Staat allebei erg raar!” sprak Rika; „ik hoop tenminste, dat ik nooit met haar op straat zal behoeven te loopen; ik zou kans hebben, dat de jongens

ons nariëpen; en als ik meisjes van school tegenkwam, dan zouden ze er zeker den gek mee steken. 't Is erg jammer!' eindigde zij met een zucht. Natuurlijk werd dit heele gesprek zóó fluisterend gevoerd, dat Trijntje er niets van verstaan kon.

Intusschen had Trijntje plaats genomen op den stoel, dien mevrouw haar had aangewezen en het verwonderde haar wel een weinig, dat de meisjes nu zoo op een afstand van haar bleven. Was het misschien omdat mijnheer er nu bij was?

„Nu, meisjes, het licht gaat uit,” zei de heer Steindal. Toen stonden zij op en Lena wendde zich aarzelend naar den kant, waar Trijntje zat. Deze wenkte haar, waarop zij naderbij kwam en zich weder door Trijntje op haar schoot liet zetten. Dit ziende trachtten ook Rika en Annie haar plotseling opgekomen tegenzin te overwinnen en zij plaatsten zich naast haar, elk aan een kant.

„Ik wou, dat ze niet mank was, maar ik houd toch evenveel van haar,” zei Lena, toen ze een uurtje later naar bed gingen.

IV.

WIE HAASTIG IS VAN GEMOED, VERHEFT DE DWAASHEID.

„Waar is toch mijn pet gebleven?” vroeg de heer Steindal een paar weken later, toen hij met Wim even den tuin wilde ingaan om een beetje pret met hem te maken in de versch gevallen sneeuw.

„Zet u dan maar een hoed op, Pa!” zei Wim, na een poosje vergeefs gewacht te hebben.

„Nee jongen, dat gaat niet,” was het antwoord; „een hoed valt af, als ik aan het stoeien ga, en je weet, dat ik kou op mijn hoofd altoos bezuren moet met een dag hoofdpijn.”

„Waar kan die meid dan ook die pet gehangen hebben!” bromde Wim half binnensmonds; „vervelend, dat ze nu net een boodschap is gaan doen!” En nogmaals ging hij haastig alle kasten doorzoeken, doch zonder het vermiste voorwerp te vinden.

„Krijg je postzegelalbum,” sprak zijn vader om hem te troosten, „dan zal ik je helpen de nieuwe postzegels er in te plakken.”

„Dat kan evengoed op een anderen keer!” pruilde Wim; „in de sneeuw rollen en sneeuwballen gooien, dat was juist zoo echt!”

„Het spijt me, vent, maar dat gaat nu niet; die pet zal vandaag wel gevonden worden, en dan beloof ik je, als er niets tusschenbeiden komt, dat we morgen pret zullen maken in de sneeuw!”

„Morgen, dan is de sneeuw misschien al weg!”

„Of er ligt nog veel meer! Kijk maar eens naar de lucht!”

„Dat kan regen ook zijn!”

„Ik denk het niet; maar hoe is het, zullen we postzegels inplakken?”

Wim haalde de schouders op.

„Bedenk je wat gauw, jongenlief! *Veel* tijd heb ik niet! Doen of niet doen?”

„k Heb er vandaag geen zin in.”

„Dan niet! Is er iets anders, dat je graag zoudt willen doen?”

„Als ik toch niet in de sneeuw kan spelen, dan ga ik liever mijn fransche les leeren.”

„Best, maar doe dan eerst even open, want Trijntje is uit.”

Wim ging, onwillig en boos.

„t Is mijnheer Vermeulen om u te spreken,” zoo kwam hij even daarna zeggen.

„Laat mijnheer in de voorkamer en zeg, dat ik dadelijk kom,” beval zijn vader.

Na dit gedaan te hebben, begaf Wim zich naar zijn eigen kamertje, en wat zag hij daar op tafel liggen? Pa's pet!

„Dat moet die meid gedaan hebben!” riep hij uit, „maar ik zal het haar ineperen!”

Even daarna kwam Trijntje thuis, en Wim vloog op haar af. „Zeg, heb jij die pet in mijn kamertje gelegd,” vroeg hij, rood van drift.

„Ja,” zei Trijntje, „was dat niet goed?”

„Goed! Goed! Waar scheelt het je? Moet een pet van Pa dan in *mijn* kamertje liggen? Of dacht je soms dat ie van mij was?”

„Ja, dat dacht ik,” antwoordde Trijntje eenvoudig.

„Wat een uilskuiken! Te denken, dat die pet van mij is! — Overal hebben Pa en ik er naar gezocht, maar natuurlijk niet daar! Nu kan ik voor jouw plezier mijn fransche les gaan zitten leeren in plaats lekkertjes buiten met Pa te stoeien in de sneeuw en sneeuwballen te gooien! Ik wou, dat je nooit hier gekomen was, versta je!”

Trijntje antwoordde niet, maar ze keek erg bedroefd. Dit zag Lena, die de laatste woorden van Wim gehoord had en juist de keuken inkwam.

„Ben je weer onaardig tegen haar?” fluisterde zij haar broertje toe, „je weet, dat Moe het niet hebben wil!”

„Welnu,” schreeuwde hij, „dan moet ze mij maar niet zoo plagen, hoor!”

Nu ging Trijntje vlak voor hem staan en haar hand op zijn schouder leggend, vroeg ze zacht: „Geloof je heusch, dat ik die pet daar gelegd heb om je te plagen, Wim?”

„Natuurlijk! Waarom anders?“ Dit zeggende keerde hij haar den rug toe en ging weer naar zijn kamertje.

„Waarom is Wim toch zoo boos?“ vroeg Lena aan Trijntje.

„Ik begrijp er niets van!“ antwoordde deze; „ik heb een pet van je pa in zijn kamertje gelegd, maar dat kan toch dunkt mij geen reden voor hem wezen om zoo boos te worden! En wat zijn fransche les er mee te maken heeft, dat is mij ook een raadsel!“

Lena zei niets meer, maar ze liep Wim achterna en haar arm om zijn hals slaande, vroeg ze zacht: „Wim, waarom was je toch eigenlijk zoo boos op Trijntje?“

„Waarom?“ schreeuwde hij, opspringend, „wel, omdat het haar schuld is, dat ik niet naar den tuin kon gaan met Pa! Het was juist zoo echt in de sneeuw!“

„Weet je dan niet, dat Pa bezoek heeft?“ sprak een zachte stem.

Wim kleurde tot achter zijn ooren; het was zijn moeder, die dat vroeg, en bij zichzelf moest hij erkennen, dat het zijn booze bui was, die hem Trijntje de schuld deed geven; doch hij zei niets.

„Ik dacht, dat ik je hoorde zeggen, het is haar schuld, dat ik niet naar den tuin kan gaan met Pa; wie bedoel je met die „haar“?“

Huilend begon Wim nu te vertellen, wat er gebeurd was, maar zonder een woord te reppen van zijn drift.

„Maar“, hernam zijn moeder, „of je nu de pet gevonden had of niet, Pa had toch niet met je naar den tuin kunnen gaan, nietwaar?“

„Maar ik kan het niet uitstaan, dat die meid alles maar in mijn kamertje legt!“ snikte Wim, die naar tegenspraak zocht, om geen ongelijk te erkennen.

„Alles? Toch alléén die pet?“

„En gisteren een das!“

„Vreeselijk!“

„Maar u wil toch, dat ik mijn kamertje in orde houd!”

„Zeker; als er dus iets in ligt, dat er niet wezen moet, dan leg je het even op de plaats, waar het behoort.”

„Dan moet ik dus alles gaan wegbergen, wat zij hier neergooit?”

„Hoe dikwijls bergt zij iets weg, wat jij neergooit?”

„Daarvoor is zij toch de meid!”

„Denk je, dat ik een dienstbode heb genomen om de kinderen te bedienen?”

„Neen, maar u hebt gezegd, dat dit kamertje voor mij alléén was; waarom komt zij er dan in?”

„Wil je liever dat zij er niet meer inkomt? Dan moet je het natuurlijk zelf schoonhouden ook; de waschtafel in orde brengen, het zeil boenen en elken dag je bed afhalen en opmaken!”

Wim zweeg.

„Wil je dat?”

„Neen, dat kan ik niet; maar wil u haar dan zeggen, dat zij er niets inlegt, wat niet van mij is?”

Zijn toon klonk nu al heel anders.

„Het is haar bedoeling niet dat te doen, maar ze is hier nog veel te kort om van alle dingen de plaats te kunnen weten. In de eerste weken kan zij zich heel licht nog af en toe vergissen.”

„Hij is zóó boos geweest tegen Trijntje, dat ze haast ging huilen,” zei Lena.

„Klikspaan!” riep Wim, terwijl hij zijn zusje een woedenden blik toewierp.

„Ik heb het alles gehoord,” sprak zijn moeder en hij sloeg de oogen neer voor haar blik; „en de Heere daarboven heeft het ook gehoord.”

Dit zeggende nam zij Lena bij de hand en ging heen.

„En de Heere daarboven heeft het ook gehoord,” ja, Wim wist het wel, maar nu begon hij er pas over

na te denken. Hij had werkelijk den Heere Jezus lief, maar telkens weer luisterde hij naar zijn eigen booze hart, in plaats van naar Hem, die gezegd heeft: „Leert van Mij, want Ik ben *zachtmoedig* en *nederig* van hart.” Ook had Wim geen rust vóór hij den Heere om vergeving had gevraagd, maar één ding was jammer: hij nam zich alweer voor, gelijk hij dat zoo menigmaal reeds gedaan had, niet meer driftig te worden.

Was dat jammer? Jazeker, want dit was een bewijs, dat hij nog altijd goede vruchten verwachtte van een kwaden boom! En zoolang hij dit deed kon hij niet tot de blijde zekerheid komen: Ziet, het is alles nieuw geworden! De Heere geeft geen kracht als men nog meent zelf kracht te hebben. Het is een moeilijke les om te leeren: *ik* kan niets dan kwaad doen, want *mijn* hart is „te *allen* dage *alleenlijk* boos van der jeugd aan.” En menigeen heeft er jaren voor noodig. Ook Wim was er al lang over bezig; zeker meer dan een jaar, want toen was hij met al zijn zonden tot den Heere Jezus gegaan en was de *begeerte* in zijn hart gekomen om te doen wat goed was. En al begon hij er reeds aan te twifelen of het hem ooit gelukken zou een goede jongen te worden, toch nam hij zich nog telkens voor het te beproeven.

Een kwartiertje later kwam Wim de keuken indrentelen, schijnbaar zonder eenige bedoeling. Met de handen in de zakken bleef hij een poosje staan kijken naar Trijntje, die zoo druk bezig was het fornuis te poetsen, dat zij hem niet eens had opgemerkt. Toen liep hij langzaam naar haar toe en raakte haar arm aan, waardoor zij opkeek.

„Zoo, Wim, wat is er?” vroeg zij vriendelijk, „Trijntje, wil je het mij vergeven,” sprak hij haastig en bijna fluisterend; „het spijt mij, dat ik zoo driftig tegen je geweest ben; je kon het toch eigenlijk niet helpen van die pet.”

„Welzeker,” antwoordde zij terstond, terwijl haar gezicht opeens blijde verrassing teekende, „en nu vind ik je een flinken jongen, hoor!”

„Waarom?” vroeg hij, en keek haar even verbaasd aan.

„Omdat er moed toe noodig is om schuld te erkennen. Zeg eens, Wim,” vervolgde zij vertrouwelijk, „heb je gebeden?”

Hij knikte toestemmend en sloeg de oogen neer.

„Dat dacht ik wel, anders zou je er zeker niet toe gekomen zijn.”

„Wim, waar ben je?” klonk het in de gang.

„Niet aan de meisjes vertellen, hoor!” Dit zeggende liep hij de keuken uit.

Weer waren er een paar weken verlopen. Wim kwam op zekeren dag uit school en trad fluitend zijn kamertje binnen.

„Wel nu nog mooier!” riep hij uit, „al mijn postzegels over den grond! Wie heeft dat nu weer gedaan!” En zijn tasch neergooiend liep hij naar de keuken.

„Trijntje, ben je in mijn kamertje geweest?” vroeg hij met kwalijk bedwongen drift.

„Ja,” antwoordde zij, „ik moet er immers elken dag je bed afhalen en opmaken, en verder” . . . .

„Nu, ja, maar ben je aan mijn postzegels geweest?”

„Neen, ik kom nooit aan je spulletjes.”

„Spulletjes! Spulletjes! Ik ben geen kermisvent!”

Nu schoot Trijntje in een lach en dat maakte hem woedend. „Je hoeft mij niet te staan uitlachen, hoor!” riep hij stampvoetend; — „ik vraag je niet of je aan spulletjes geweest bent, maar aan postzegels! Je was zeker weer nieuwsgierig, hè?”

„Neen, Wim,” antwoordde zij rustig, „nu heb je het toch heelemaal mis! Naar postzegels ben ik nooit nieuwsgierig, en ik kan me maar niet begrijpen, dat jij er zooveel plezier in kunt hebben om die dingetjes te bekijken en op te plakken!”

„Zie je, daar heb je 't al! Jij geeft niet om die spulletjes en die dingetjes, en daarom heb je ze op den grond gegooid!”

„Maar, Wim, hoe kun je nu zoo iets van mij denken!”

„Het moet! Vanmorgen lagen ze in een doosje, dat nu ook nog op de tafel staat, maar leeg.”

„Ik ben er niet aan geweest.”

„En ik zeg, dat je 't liegt! De meisjes kunnen het niet gedaan hebben, want die zijn naar school geweest, en vanzelf kunnen ze niet uit het doosje komen!”

„Heb je niet vergeten het doosje dicht te doen?”

„Denk je, dat ik zoo vergeetachtig ben als jij? Ik wou 't niet graag! — Was onze Betje maar weer hier! Die vond ik heel wat aardiger dan jou!” Hiermede keerde hij haar den rug toe, doch reeds begon zijn geweten te spreken en hij gevoelde zich weinig op zijn gemak, toen hij even daarna in de huiskamer kwam en zijn moeder hem onderzoekend aankeek.

„Wat is er gebeurd, Wim?” vroeg zij, na hem een poosje van terzijde te hebben gadegeslagen.

„Och, Moe,” antwoordde hij, steeds doorbladerend in het boek, dat hij terhand genomen had, „mijn postzegels lagen op den grond.”

„En had je ze goed opgeborgen?”

„Ja, Moe, in een doosje, maar . . . misschien had ik vergeten het dicht te doen vanmorgen.”

„Dan zijn ze er zeker uitgewaaid, want het raam heeft opengestaan.”

„O! . . . Ik dacht dat Trijntje het gedaan had,” zoo gevoelde hij zich nu gedwongen te bekennen.

„Heb je 't haar gevraagd?”

Wim knikte toestemmend zonder op te kijken van zijn boek.

„En?”

„Ze was er niet aan geweest, zei ze.”

„Ik heb haar nog geen enkele maal op een onwaarheid betrapt, maar hoe kon je ook denken, dat zij het gedaan zou hebben? Als zij het doosje omgestooten had, dan zou zij de postzegels toch wel opgeraapt hebben! Of lag het doosje ook op den grond?”

„Nee, Moe, het stond er nog net zooals vanmorgen.”

„Dan is het klaar en duidelijk, dat de wind het gedaan heeft.”

Wim werd vuurrood en daar er juist gebeld werd liep hij heen om open te doen, wat hij anders nooit deed sinds Trijntje gekomen was. Het waren de meisjes, die eerst nog een vriendinnetje hadden weggebracht.

„Waarom heb jij Corrie van Leeuwen een duw gegeven, dat zij uitgled? Ze zal het vanmiddag aan mijnheer zeggen, want zij heeft erg haar knie bezeerd!” Zóó werd hij door Rika begroet.

„Ik Corrie een duw gegeven! Zegt ze dat?” riep Wim uit.

„Ja, en het is waar ook;” hield Rika vol.

„’t Is *niet* waar! Een andere jongen gaf *mij* een duw daardoor struikelde ik en viel tegen haar aan.”

„Mooi verzonnen!” hernam zij en haalde de schouders op.

„Denk je, dat ik lieg!” schreeuwde hij, niet langer in staat zich te beheerschen.

„Ja, want Nelly Versloten en Stientje Mulders hebben het ook gezien, en toen ze huilde van de pijn, heb je haar nog staan uitlachen toe. Je bent een valsche jongen!”

Nauwelijks had ze dit gezegd, of zij tuimelde over den grond.

„Daar heb *jij* dan een duw!” riep hij, haar voorbijvliegend naar zijn kamertje, waarvan hij de deur met een ruk achter zich toetrok.

Intusschen kwam Rika huilend, hinkend en met bebloed gezicht binnen, gesteund door de zusjes, die

nu in groote opgewondenheid vertelden wat er voorgevallen was.

„Dan is 't alles je eigen schuld!” sprak mevrouw Steindal, terwijl ze Rika meevoerde naar de slaapkamer om daar het bloed af te wasschen, „je hadt geen recht om te denken, dat Wim jokte; hij is vreeselijk driftig, maar op een leugen betrap ik hem nooit; dat weet je ook wel; en in elk geval had je hem eerst moeten vragen, hoe de zaak zich had toegedragen in plaats hem dadelijk te beschuldigen alleen op het zeggen van je vriendinnetjes.”

„Krijgt Wim nu geen straf?” vroeg Lena, die meegeloopen was.

„Laat dat maar aan mij over,” was het antwoord; „breng jij maar even dat vuile water naar de keuken en vraag aan Trijntje of zij de kom wil schoonmaken.”

„Is het erg?” vroeg Annie, die intusschen het heele geval in al zijn geuren en kleuren aan Trijntje had staan vertellen.

„Neen,” zei Lena, „ze had haar neus gestooten en haar lip bezeerd, maar nu is het al over.”

„En haar been? zou ze naar school kunnen loopen?”

„Dat weet ik niet; Moe ging er juist naar kijken.”

„De knie is nogal gezwollen,” zei mevrouw Steindal, toen Annie het haar even daarna kwam vragen; „ze zal van middag maar rustig moeten blijven zitten.”

„En morgen?” vroeg Rika haastig, haar moeder aanziende.

„Ik kan er nog niets van zeggen.”

„We zijn dan juist den heelen middag bij mevrouw Van Son gevraagd!” hernam zij met een zucht; „en we kunnen nergens zoo heerlijk spelen als daar!”

„Als je niet gaan kunt, dan heb je het *wel* verdiend,” sprak haar moeder ernstig; „weet je hoe de Heere er over denkt? Luister maar eens;” dat zeggende nam zij een klein bijbeltje uit haar zak, zocht het vijfde

hoofdstuk van Mattheus op, waaruit zij langzaam voorlas: „Gij hebt gehoord dat tot de ouden gezegd is: Gij zult niet dooden, maar wie doodt, die zal strafbaar zijn door het gericht. Doch Ik zeg u, *zoo wie ten onrechte* op zijn broeder *toornig* is, die zal strafbaar zijn door het gericht; en wie tot zijn broeder zegt: Raka, die zal strafbaar zijn door den grooten Raad, maar wie zegt: *Gij dwaas, die zal strafbaar zijn door het helsche vuur.*”

Bij deze woorden keken de meisjes elkaar verschrikt aan, want niet alleen Rika, maar alle drie waren zij wel eens ten onrechte toornig geweest op een ander, en wel eens wat ergers dan „gij dwaas!” hadden zij tegen elkander gezegd!

„En als we nu vragen of de Heere het ons vergeven wil?” vroeg Lena.

„Dan wil de Heere dat om Jezus' wil doen, maar het neemt niet weg, dat Hij het zóó erg vindt als we daar gelezen hebben; en wat zou er dus van ons worden als Hij naar *recht* met ons wilde handelen?”

„Maar zou de Heere naar ons willen luisteren als wij Hem vragen of Hij wil maken, dat Rika morgenmiddag weer goed loopen kan?”

„*Luisteren* wil de Heere wel, maar of Hij dat gebed zal kunnen verhooren, durf ik niet zeggen; misschien heeft Rika een gevoelige les noodig om te leeren niet zoo bits te zijn en niet zoo haastig iemand te beschuldigen.” Na dit gezegd te hebben begaf mevrouw Steindal zich naar het kamertje van Wim, waarvan zij de deur weer achter zich toesloot. Zij vond hem zitten met de ellebogen op de knieën en het hoofd op de handen geleund. Even keek hij op, toen zij binnenkwam, doch om terstond weer voor zich te zien. „Je begrijpt zeker wel, dat je straf verdiend hebt, nietwaar?” zoo begon zij. Opeens sprong hij overeind „Nee, Moe,” riep hij heftig, „want Rika heeft

mij een leugenaar en een valschen jongen genoemd!"

"Als je uitgescholden wordt, mag je dan de hand opheffen om te slaan?"

"Ik gaf haar een duw."

"Dat blijft hetzelfde; je bent oorzaak, dat zij zich erg bezeerd heeft! — Maar zoo deed de Heere Jezus ook, nietwaar? Als Hij gescholden werd, dan sloeg en mishandelde Hij, en . . ."

"O, maar zooals de Heere Jezus deed, kunnen wij niet doen!"

"Tot wien wordt dan gezegd: „Als iemand u op de rechterwang slaat, keer hem ook de linker toe?" En op een andere plaats: Vergeldt geen kwaad met kwaad of schelden voor schelden, maar zegent veeleer. Is dat niet zooals de Heere Jezus deed? Wij kunnen dat uit onszelven niet, daar heb je wel gelijk aan, maar Hij wil ons die gezindheid geven en ons leeren, zóó te doen. Het is maar de vraag wat je wilt; luisteren naar de inspraak van je eigen hart of naar Zijn stem." Nu barstte Wim in tranen uit.

"Ik wil wel naar Hem luisteren," riep hij uit, „maar eer ik er aan denk, ben ik al zoo driftig, dat ik haast niet meer weet, wat ik doe!"

"Heb je er al eens over gedacht, waarom je zoo gauw driftig wordt?"

"Wel, ik kan nu eenmaal niet verdragen, dat ik geplaagd of onrechtvaardig behandeld word!"

"En waarom kan je dat niet verdragen?"

Hij zweeg en haalde de schouders op.

"Als een *ander* geplaagd of onrechtvaardig behandeld wordt, kun je dat ook niet verdragen? Maakt je dat ook zoo driftig? Daar straks werd Trijntje heel onrechtvaardig beschuldigd; uitgescholden ook; jij stond er bij, maar je hebt den jongen, die het deed, geen duw gegeven, en ik heb niet gemerkt, dat je ook maar even boos op hem geweest zijt! Zeker

staat die jongen heel hoog bij je aangeschreven, dat je het hem niet kwalijk genomen hebt?"

Wim kreeg een kleur als vuur en sloeg de oogen neer. Had zijn moeder dan alles gehoord, wat hij tegen Trijntje gezegd had over die postzegels? En had hij niet precies hetzelfde gedaan als Rika? Aan Trijntje had hij de schuld gegeven van hetgeen zijn eigen verzuim en de wind gedaan hadden, terwijl zijn zusje aan hem toeschreef wat op rekening moest komen van een anderen jongen. Ja, nu werd het opeens duidelijk, hoezeer hij zichzelf liefhad, en hoe schreeuwend onrechtvaardig hij tegen Trijntje had gehandeld! Ook verdween opeens zijn boosheid tegen Rika en maakte plaats voor een gevoel van groote schaamte.

„Begrijp je nu, dat je straf verdiend hebt, Wim?" vroeg zijn moeder na een oogenblik stilzwijgen.

Hij knikte toestemmend en vroeg aarzelend: „Mag ik dan morgenmiddag niet naar Rob gaan? Ik had er mij zóó op verheugd!"

„Het zal er van afhangen of Rika morgenmiddag zal kunnen uitgaan! Nu kan ze haast niet loopen, en als ze morgen door jouw schuld alleen moet thuisblijven, dan moet jij bij haar blijven om haar gezelschap te houden, maar anders maak je een week lang elken morgen, voor je naar school gaat, een fransche thema."

EEN BEZOEK EN EEN ONTMOETING.

Rika kon niet uitgaan den volgenden dag en Wim moest dus ook thuisblijven; en niet weinig betreurden zij het nu beiden, dat zij zoo „haastig van gemoed” waren geweest.

„Maar, Moe,” zei Wim, „ik mag toch zeker wel even de soep naar Betje gaan brengen?”

„Neen, jongen,” was het antwoord, „dat zal Trijntje vandaag doen; Annie en Lena zullen haar den weg er heen wijzen, en dan kan zij de meisjes meteen bij Mevrouw Van Son brengen.”

Dit was een nieuwe teleurstelling voor Wim; hij had zoo gehoopt toch nog even te kunnen uitgaan!

„Moe, mogen wij samen vóór Trijntje loopen?” vroeg Annie, nadat zij met Lena een poosje fluisterend gesproken had.

„Waarom?” vroeg mevrouw Steindal.

„Och,” was het antwoord, aarzelend gegeven, „Trijntje loopt zoo raar en dan kijken de menschen ons zoo aan! Als wij vóór haar loopen, dan weet niemand dat ze bij ons hoort!”

„Maar, kindlief, als andere menschen zoo dwaas zijn om met minachting neer te zien op iemand, die een gebrek heeft, wees jij dan zoo flink er niets om te geven! Als ze er slordig uitzag of vuil, of als ze onbetamelijke dingen deed, dan zou er reden zijn om je voor haar te schamen, maar dat ze mank loopt is geen schande. Je moet elk aan een kant van haar loopen.”

Annie durfde niets meer zeggen en ze deden zooals Moe bevolen had, maar een poosje liepen zij zwijgend

en een beetje ontstemd naast haar; doch weldra kwamen zij door het vriendelijk gepraat van Trijntje weer op streek en het duurde niet lang of ze vergaten haar mankheid en Lena gaf haar vertrouwelijk een arm, welk voorbeeld door Annie gevolgd zou zijn, als Trijntje niet met haar eene hand het kannetje soep had moeten vasthouden. Zoo bereikten zij vroolijk het huisje, waar Betje woonde. Beneden was een kruidenierswinkeltje; daarlangs liep een gangetje, dat hen naar een smalle donkere trap voerde. Na voorzichtig naar boven geklauterd te zijn, bevonden zij zich op een portaaltje, waar zij onmogelijk met hun drieën gelijk staan konden, zoodat er een op de trap moest wachten tot Trijntje geklopt en de deur van Betje's kamer opengedaan had. Daar binnen echter was het ruim en licht en het kanarievogeltje zong juist een vroolijk liedje te midden van de bloempjes, waartusschen zijn kooitje geplaatst was, op een klein tafeltje voor het venster. Ook zag het er netjes uit in de kamer, die tamelijk ruim en van twee vensters voorzien was. Op den vloer lag in het midden een klein karpertje terwijl de kanten grijs geverfd waren. Verder zag men er behalve het ouderwetsche potkachelkje, een kleine vierkante tafel, drie matten stoelen en een lederen armstoel. Hierin zat Betje met een groote wollen doek om. Blijkbaar had zij het erg koud. Het vroom dan ook, dat het kraakte en er was in het gansche vertrek geen vonkje vuur te zien.

„Wat is er gebeurd, Betje?” riepen de meisjes verschrikt uit, zoodra ze haar zagen, „heb je een ongeluk gehad?”

„Nee, mijn lievertjes, nee,” antwoordde zij met een glimlach, „het is een ziekte in mijn handen, daarom zijn ze zoo omzwachteld; ik heb er eerst veel pijn aan gehad, maar nu gaat het al beter, 't is alleen maar lastig, dat ik er zoo heelemaal niets

mee doen kan! De dokter heeft mij al een paar malen een verpleegster gestuurd, maar vandaag is ze nog niet gekomen."

"Zool zool Zit je daarom nog in de koude kamer!" riep Trijntje uit; „of heb je geen brandstof in huis?"

"Jazeker! Ik heb cokes, turf en vuurmakers, maar ik durfde met mijn verbonden handen geen vuur aanmaken."

"Wel, wel! Zeg nu maar gauw, waar ik alles vinden kan, dan zal ik eens zorgen, dat het hier warmer wordt! Maar wacht, ik zal eerst de soep op een bord doen, en ze op dat oliestelletje even warmen, dan wil Annie je misschien wel eens helpen, want je zult moeielijk zonder hulp kunnen eten, nietwaar?"

"Gemakkelijk gaat het niet, dat is waar, maar ik heb toch nog twee vingers een weinig tot mijn dienst, en daarmee houd ik ook wel mijn glas melk vast."

"Neen, neen!" riep Annie, „ik zal je voeren! Dan moet je inaar eens denken, dat je een klein kindje bent!"

"Wil je dan ook zoo vriendelijk wezen mij den bonten handdoek, die daar hangt, even voor te doen, want ik ben zoo bang, dat het voeren niet zonder morsen zal gaan, en mijn doek is pas nieuw."

"Dat zal ik doen!" riep Lena, die ook zoo graag helpen wou.

Tien minuten later begon de vertooning, waarbij hartelijk gelachen werd. Intusschen was Trijntje ook druk bezig, en eer het bord soep leeg was, stond het kachelkje al gloeiend.

"Kan ik nu nog wat voor je doen?" vroeg zij, „zeg het dan maar gerust, ik heb nog wel even tijd, hoor!"

"Nu," was het antwoord, „als je even mijn bed in orde zoudt willen maken, dan heel graag! Ik heb zoo weinig geslapen vannacht, en de zuster komt misschien pas laat."

"Best! — Anders niet?"

„Dank je; je bent wel vriendelijk!”

„Wel, ik denk, dat je het voor mij ook zoudt doen, als ik in hetzelfde geval verkeerde! — Ik heb echt met je te doen! Mij dunkt, je moet je wel erg vervelen ook; zoo gansche dagen alléén te zijn en dan niets te kunnen doen!”

„Neen, hoor, ik verveel mij nooit! In de eerste plaats ben ik niet alléén; ik ondervind altoos, dat de Heere mij nabij is, en met Hem kan ik immers spreken over al wat mij bezwaart, beter dan met eenig mensch; en iets doen kan ik ook nog wel, al is het niet boenen of schrobben of mijn bed opmaken; ik kan in mijn Bijbel lezen, en worden mijn oogen moe, dan sluit ik ze en ga er over nadenken. Zóó geniet ik des te meer van het brood des levens, nu ik het aard-sche brood niet nuttigen kan; en zoo gebrekkig als het gaat, kan ik nog zingen ook, wat mij dikwijls een behoefte is, want tusschenbeide gevoel ik mij zóó verblijd, dat ik er op de een of andere wijze uiting aan geven moet.”

„Je zoudt mij jaloersch maken!” zei Trijntje, die met verbazing had toegeluisterd; „ik meen dikwijls nog reden tot klagen te hebben, hoewel ik gezond ben en ik nooit alleen behoef te wezen of iets te ontberen. Ik zou het al heel moeielijk vinden *tevreden* en *geduldig* te zijn, als ik hier zoo hulpbehoevend en gansch alleen mijn dagen moest doorbrengen, maar *vroolijk* en *verblijd*, zoodat je lust hebt om te zingen, neen, dat gaat mijn begrip te boven!”

„Ik zou dat wezenlijk van mijzelfen ook niet hebben,” hernam Betje, „en vroeger zou ik het ook voor onmogelijk hebben gehouden, maar de Heere is zoo onuitsprekelijk goed! Wanneer Hij aan den eenen kant alles ontnemt, geeft Hij aan den anderen kant zóóveel, dat het verlies eigenlijk geen verlies meer is, maar winst! En je weet toch ook wel, nietwaar,

dat de blijdschap, die de Heere aan de Zijnen geeft, in 't geheel niet afhankelijk is van de omstandigheden! Wij zien het aan Paulus en Silas; zij konden lofzangen zingen in de gevangenis, nadat zij even te voren gegeeseld waren geworden!"

„Ja, dat is waar!" zei Trijntje nadenkend. „Wel, wel, wat zijn de menschen, die God niet kennen, toch arm! Voor geen millioenen zou ik met een van hen willen ruilen!"

„Maar ik zou met Betje niet willen ruilen!" zei Annie.

„Later zul je dat hoop ik niet meer zeggen," sprak Betje met een glimlach, „als je maar eerst een weinig hebt leeren kennen van het geluk, dat de Heere Jezus in 't hart geeft, dan zal al het andere daarbij al zijn waarde voor je verliezen. Maar zeg mij nu toch eens, waarom is Rika gisteren en Wim vandaag niet gekomen? Ze zijn toch niet ongesteld?"

Opeens keken Lena en Annie elkaar aan, terwijl ze wachtten met het antwoord.

„Rika is gevallen," begon Annie aarzelend, „en Wim — Moe zei, dat hij haar gezelschap moest houden. Heeft het dochtertje van vrouw Kopmans de soep overgebracht gisteren?" liet zij er haastig op volgen, om vragen over Wim en Rika te voorkomen.

„Ja zeker, en ze heeft nog even een boodschap voor mij gedaan."

„O, kijk eens!" riep Lena opeens met een blik op de torenklok, die ze daar juist zien konden, „het is al halfdrie! Mevrouw Van Son zal denken, dat we niet meer komen!"

„Gauw dan maar!" zei Trijntje, haastig opstaande. — „Zondag hoop ik weer naar je toe te komen en een uurtje te blijven!"

„Dat zal mij echt plezier doen! — Wil je mevrouw voor mij groeten en Wim en Rika? — Dag, lievertjes, dag! Veel plezier!"

„Ik wou maar, dat we dichterbij woonden!” zei Lena, terwijl ze nog aarzelde om heen te gaan; „we zouden je dan elken dag kunnen helpen!”

„Wees maar gerust, kleintje,” antwoordde Betje, terwijl ze haar met een blik vol liefde aanzag, „de trouwe Heiland zorgt voor Betje, Hij zal alles wel maken.”

Tien minuten later belde Trijntje aan bij mevrouw Van Son.

„Wel, Dina, jij hier!” riep zij opeens uit, toen de deur geopend werd door een net gekleede dienstbode, omstreeks van haar leeftijd. „Ik wist wel, dat je in Den Haag was gaan dienen, maar ik wist niet waar en ik had niet gedacht je hier zoo gauw te zullen ontmoeten! En je dacht zeker, dat ik nog goed en wel in Amsterdam zat?”

„Welneen,” antwoordde het meisje, haar hartelijk de hand drukkend, „dat je hier in de stad diende, had ik al vernomen van mijn zuster; maar ze wist ook niet het adres.”

„Van je zuster?” vroeg Trijntje verbaasd.

„Ja, van Bartje; die is immers in jouw plaats gekomen.”

„O, is dat je zuster! Ik wist wel, dat het nieuwe meisje Bartje heette, en ik heb haar een paar keeren gezien, maar dat zij familie van je was, wist ik niet! Wel is ze mij dadelijk zoo bekend voorgekomen, net of ik haar vroeger al eens gezien had! Dat is dan omdat zij zoo sprekend op je lijkt! Had ik dat geweten, dan zou ik haar dadelijk je adres gevraagd hebben! — Maar ze kende mij toch ook niet? Hoe kon ze dan over mij schrijven?”

„Wel, zoodra ik wist, waar ze ging dienen, heb ik haar over je geschreven, en haar gevraagd je de groete te doen, want ik dacht dat Betsy weggegaan was. Daarop kreeg ik de mededeeling, dat de bedoelde Trijntje in Den Haag was gaan dienen, iets wat mij

natuurlijk niet weinig verbaasde. Je waart er immers al zeven jaar geweest?"

„Ja; en heeft Bartje al geschreven, hoe het er haar bevalt?"

„Ik heb juist gisteren een brief gekregen; ze had het erg druk, schreef ze, en ze vond mevrouw niets aardig."

„O, maar dat is de *echte* mevrouw niet!" sprak Trijntje vol vuur; „het is een zuster van mijnheer, die nu het huishouden waarneemt. Mevrouw zelf is op reis voor haar gezondheid, en die was altoos even lief en goed!"

„En zou zij gauw terug komen?"

„In Mei is mij gezegd. Maar schreef je zuster niets van mijnheer en van Fransje?"

„Mijnheer is al wel zes weken ziek en een klein jongetje van vijf jaar moet voortdurend op een rust-bed liggen; hij is uit een arreslee gevallen en toen schijnt er inwendig iets gekneusd of gebroken te zijn, dat nu door rust genezen moet. Dit geeft haar ook veel drukte, want hij moet den ganschen dag bediend en beziggehouden worden en hij schijnt nogal lastig te wezen!"

„Geen wonder! Een kind van vijf jaar dat heele dagen liggen moet en misschien gezond van harte is! Het was anders een schat van een jongen. En was zijn moeder nu maar thuis, dan zou het wel beter gaan, maar zijn tante weet niet met kinderen om te gaan. Ze hielden niets van haar en dat is het juist, waarvoor ik er vandaan moest. Voor mij deden ze alles dadelijk en bij haar toonden ze altoos onwil. Hiervan gaf ze mij de schuld; ze scheen te denken, dat ik ze tegen haar opzette. Toch heb ik nooit iets kwaads over haar gezegd tegen de kinderen. En schreef je zuster niets van Truusje?"

„Ja, het oudste meisje had gezegd, dat ze haar

net zoolang plagen zou tot ze ook wegging; dan kwam Trijntje misschien weer terug."

"O, foei! Maar dat heeft ze zeker in drift gezegd! Zeker zal ze er veel spijt van gehad hebben. — Ik zal haar eens een briefje schrijven; misschien zal Bartje haar dat willen voorlezen, want geschreven schrift kan zij nog niet goed ontcijferen. Zou jij het dan willen insluiten in een brief van jou?"

"Wel zeker, als je het mij maar brengt."

"Goed, Zondag dan, hoop ik."

Terwijl dit gesprek gevoerd werd tusschen de twee dienstmeisjes, waren Annie en Lena al doorgelopen naar de kinderkamer, want ze waren daar in huis goede bekenden; en nadat Trijntje gevraagd had, hoe laat zij ze moest komen halen, haastte zij zich naar huis.

"Wel, wel!" sprak zij bij zichzelf, al voortlopend, "wie had nu kunnen denken, dat ik op die manier nog weer eens wat over de familie Halle te weten zou komen! Ik ben echt blij, dat ik de meisjes heb moeten wegbrengen! — Arme Fransje, kon ik hem maar verzorgen!"

VI.

HET VERLOREN KINDJE.

Zes maanden waren er verlopen, de vacantie was op til en allerlei plannen werden er gemaakt hoe men die zou doorbrengen. Intusschen had Trijntje tot haar groote verrassing en vreugde een brief ontvangen van de „echte mevrouw Halle", dat zij geheel hersteld teruggekeerd was en nu plan had, met de kinderen eenige weken te Scheveningen te komen

doorbrengen, wat de dokter aangeraden had voor Fransje, die nog niet geheel op streek was na zijn val uit de arreslede. Tevens betuigde zij daarin haar leedwezen, dat Trijntje had moeten vertrekken en sprak den wensch uit, dat deze haar te Scheveningen dikwijls zou komen opzoeken, daar ook de kinderen gedurig over haar spraken en zeer verlangden haar te zien.

Opgetogen had Trijntje dit aan de meisjes verteld en dezen verlangden nu niets liever dan in de vacantie ook naar Scheveningen te gaan om daar kennis te maken met Truusje, van wie zij al zooveel hadden gehoord.

„Bah!” zei Wim, „wat heb je daar nu aan! Ik blijf net zoo lief thuis, hoor, dan zoetjes aan het strand te moeten spelen met vier meisjes onder toezicht van manke Trijntje!” Dit laatste zei hij half binnensmonds, maar Rika had het toch gehoord en was er niet weinig verontwaardigd over.

„Ik zal het straks aan Moe vertellen, hoor!” dreigde zij.

„Och, ik zeg het toch maar in gekheid!” zoo verontschuldigde hij zich, „als ik het nu tegen haar zelf zei, dan was het wat anders!”

„Dat moest je ook eens durven!” zoo liet Annie zich hooren, „is Trijntje niet altoos goed en vriendelijk voor ons, net als Betje, zou je haar dan willen uitschelden?”

„Bedaar maar, kind; dat doe ik immers niet!”

„Kom,” suste Lena, „hij houdt net zooveel van onze Trijntje als wij, al plaagt hij haar soms een beetje; jongens doen toch niet net eender als meisjes!”

„Wel ja,” zei Wim, „maar meegaan dat doe ik toch niet!”

„Dat zul je wel moeten als Pa en Moe het willen,” haastte Rika zich te zeggen.

„O, als ik moet, dan ga ik toch een heel eind van julie vandaan loopen; maar weet je wat, Pa zal wel weer gelijk met ons vacantie nemen, en dan zal ik

vragen of Pa met mij een tocht door de duinen wil maken, als jullie met Trijntje naar Scheveningen gaat. Dan ga ik hagedissen vangen; en misschien lukt het mij wel een konijntje te pakken!"

"En Moe dan?"

"Moe kan zoo ver niet loopen en zal dus wel met de tram naar het strand gaan."

En zoo gebeurde het ook. Op den eersten vacantiëdag reeds begaf het geheele gezin zich op weg, 's morgens om negen uur al; mevrouw met Lena, die heel gauw moe was, in de tram, Trijntje met Rika en Annie te voet, begaven zich naar Scheveningen; en mijnheer met Wim trok naar de duinen om van daar tegen één uur ook naar het Scheveningsche strand te komen. Op verlangen van de meisjes, nam Trijntje haar weg door de boschjes; en na een half uurtje geloopt te hebben, zetten zij zich op een bank, die heerlijk overschaduwde was, om er een poosje uit te rusten. Op dezelfde bank zat ook een juffrouw, die een kinderwagen bij zich had met een klein kindje er in, dat zij zachtjes heen en weer reed. Intusschen keek zij met een bezorgden blik voortdurend naar één punt. Eensklaps wendde zij zich tot Trijntje met de vraag: „Zoudt u misschien zoo vriendelijk willen wezen even op mijn kleine te letten? Mijn dochttertje is al een paar malen dit laantje afgeloopt en dan dadelijk teruggekomen, maar nu blijft ze zoo lang weg, dat ik ongerust word! Misschien is zij tusschen het kreupelhout gegaan en daar kan ik haar moeilijk zoeken met den wagen bij mij."

"Welzeker," zei Trijntje, „gaat u maar gerust heen."

Haastig stond nu de juffrouw op en was weldra uit het gezicht verdwenen.

Tien minuten verliepen er. Intusschen hadden Rika en Annie beurt om beurt den wagen een eindje heen en weer gereden om het kindje zoet te houden, want

zoodra die even stilstond, begon het luid te schreien.

„Mag ik het er even uitnemen?” vroeg Rika nu aan Trijntje.

„Zeker niet!” was het antwoord; „het kleintje kent je niet en zou waarschijnlijk nog harder gaan schreien, bovendien zou het kunnen kouvatten, want nu is het beschermd door de kap van den wagen, en het heeft een dekentje over zich.”

„O, maar het is heerlijk warm weer, en ik voel hier geen windje!”

„Dat kan wel, maar wij zouden in elk geval eerst moeten weten of de moeder het goed vindt; zij weet beter wat goed of kwaad is voor haar kindje dan wij.”

Nu ging Rika uitzien naar de moeder, want ze verlangde zeer het wichtje eens te mogen dragen.

„Wat blijft ze toch lang weg!” sprak ze eindelijk ongeduldig.

„Ja, en het wordt zoo laat!” voegde Annie er bij; „Moe zal ongerust worden.”

„Moe zal denken, dat we eerst nog wat omwandelen of bloempjes plukken,” zei Rika, die dol veel van kleine kindertjes hield en heel graag nog wat blijven wilde; „Trijntje is immers bij ons!”

Weer verliep er een kwartier en nu begon ook Trijntje het geval wel wat onaangenaam te vinden. Als die juffrouw haar eens bedrogen had en in 't geheel niet terugkwam? Wat moesten zij dan met den wagen en het kindje beginnen? zoo vroeg zij zich af.

„Dat kleine meisje schijnt nogal ver weggegaan te zijn!” sprak Annie, terwijl ze gedurig naar alle zijden rondtuurde.

„Ja,” zei Trijntje, „ik weet werkelijk niet, wat te doen! Gaan we hier vandaan, dan weet die juffrouw ons niet te vinden, als ze terugkomt, en hier al maar blijven wachten, dat gaat toch ook niet! Had ik maar een potlood en een stukje papier!”

„Een potlood heb ik wel,” zei Rika.

„En ik heb een zakboekje bij mij; maar wat wil je dan gaan doen?”

„Ik zal opschrijven: U kunt den wagen met het kindje vinden op het politiebureau te Scheveningen. Dit briefje zal ik met een speld op de leuning van de bank vaststeken. Veel kans hebben we niet, dat ze het vinden zal, want iedereen, die wil, kan het er afhalen, eer dat ze komt, maar iets is beter dan niets, en het is hier nogal stil.”

„Maar je wilt het kindje toch niet naar de politie brengen?” vroeg Rika verschrikt.

„Wat moeten we anders doen? Misschien ontmoeten wij die juffrouw nog, maar ik vrees, dat er bedrog bij in 't spel is.”

„Misschien wil Moe het wel houden!” opperde Rika, „zoo'n klein zusje dat zou wel aardig wezen! Zullen wij het eerst gaan vragen?”

„Dacht je dan, dat Moe het zoo maar zou mogen houden, zonder het aan te geven bij de politie? Nee, hoor, er zou eerst behoorlijk onderzoek gedaan moeten worden naar de ouders van het kind.”

„En als ze niet gevonden worden?”

„Dan kan Moe het natuurlijk houden als ze wil, maar stel er je niets van voor, want je Moe is niet sterk en heeft al meer dan genoeg te doen met haar eigen vier kinderen.”

„O, maar ik zou er wel voor zorgen!”

„Zeker als je naar school bent!” lachte Trijntje; „maar kom, ik wacht geen oogenblik langer meer.” Zoo sloegen zij dan, steeds naar alle zijden rondturend, den weg naar Scheveningen in, na eerst een blaadje uit Annie's zakboekje beschreven en aan de bank vastgehecht te hebben. Na een half uur bereikten zij het dorp zonder bedoelde juffrouw te hebben gezien, en er bleef dus niets over dan naar

het politiebureau te gaan. Dit gaf natuurlijk weer een lang oponthoud, want Trijntje moest er alles heel nauwkeurig vertellen en allerlei vragen beantwoorden, en daarna haar adres geven.

„Gelukkig slaapt het kindje,” zei Rika, terwijl ze er nog een laatsten blik op wierp, „anders zou het zich misschien doodschreien, want de agenten zullen het niet heen en weer rijden.”

Daarop begaven zij zich haastig naar het strand, waar ze pas tegen halftwaalf aankwamen.

„Moe dacht, dat jullie verdwaald waren in de boschjes!” riep Lena hun al uit de verte toe.

„Dacht u dat heusch?” vroeg Rika, toen ze naderbij gekomen waren.

„Ja,” was het antwoord, „maar ik maakte er mij niet ongerust over; je hadt hoogstens een paar uur kunnen zoeken om den rechten weg te vinden, maar met vragen zou je er toch gekomen zijn, en er zijn daar altoos wandelaars genoeg overdag. 't Was alleen jammer voor Lena; die heeft zich al anderhalf uur alleen moeten vermaken; waarom is het zoo laat geworden?”

Natuurlijk begonnen Rika en Annie nu om strijd de vreemde geschiedenis te vertellen, terwijl Trijntje er af en toe een woordje tusschen voegde.

„Daar zie ik Truusje!” riep deze opeens uit; „ze gaat juist weg van het strand; och, hoe jammer! — Mag ik even naar haar toegaan, Mevrouw?”

„Wel zeker!” was het antwoord.

„Waar zie je haar, Trijntje? Moe, mogen wij ook mee?” riepen de meisjes; en na een toestemmend knikje van mevrouw Steindal liepen zij denzelfden kant uit als Trijntje, die voortdurend met de hand wenkend, zich naar den hooggelegen straatweg begaf, waar Truusje zich reeds bevond, vergezeld door Bartje. Weldra hielden zij stil bij een der vele villa's, die uitzicht gaven op het strand en Truusje

keek nog even rond, vóór zij het tuinhek opende.

„Daar loopt onze Trijn!” riep zij opeens en snelde haar tegemoet. „Dag lieveling! Dag Truus! Wel kind, wat ben ik blij je weer eens te zien!” zoo klonk het haar tegen, „hoe gaat het met Fransje en met Mama en al de kleintjes?”

„O, best! Je gaat toch mee, nietwaar? Wat zijn dat voor meisjes?” liet zij er zachter op volgen. Dit laatste ging vergezeld van een blik, die weinig van ingenomenheid getuigde.

„Dat zijn de dochtertjes van mevrouw Steindal, bij wie ik nu dien.”

„Zoo.” — Daarop trok zij Trijntje naar zich toe en fluisterde haar in 't oor: „Houden zij ook veel van je?”

„Vraag het haar maar eens,” was het antwoord even zacht gegeven.

„Nee, hoor, dat doe ik niet! Maar kom, ga je nu mee? Ze mogen toch wel alleen terugkeeren?”

„Misschien wel, maar mevrouw heeft mij alleen toegestaan even naar je toe te loopen, toen ik je in de verte zag. — Kom je vanmiddag niet op het strand? Wij blijven er tot vier uur.”

„O ja! En mama denkt er ook te komen vanmiddag met Fransje en de zusjes.”

„Heerlijk! Zeg Mama vast voor mij goedendag en de kleintjes ook.”

„Ja, dag!” En weg liep Truus weer naar Bartje, die bij het hek was blijven wachten.

„Ze zegt ons niet eens goedendag!” sprak Rika verontwaardigd.

„En ze heeft geen enkel woord tegen ons gezegd,” voegde Annie er bij, „ik vind haar niks aardig, hoor!”

„Och, ze was zeker een beetje verlegen,” zei Trijntje vergoelijkend; maar bij zichzelf dacht ze: „'t Zou me niet verwonderen als er iets bij kwam van jaloeschheid; misschien kan ze niet goed verdragen, dat ande-

ren nu meer recht hebben op „haar Trijntje” dan zij, en geeft haar dit een gevoel van tegenzin, waarvan zij zichzelf niet eens rekenschap weet te geven.” Zoo was het inderdaad, wat duidelijk bleek uit het gesprek, dat zij terstond daarop had met Bartje: „Denk jij, dat die vreemde kinderen even veel van Trijntje kunnen houden als ik?”

„En waarom niet?” vroeg deze.

„Wel, omdat zij haar pas zoo kort kennen, en ik heb haar *altijd* gekend; ze blijft toch *mijn* Trijntje en Mama zal wel zorgen, dat ze terugkomt!”

„Zoo,” hernam Bartje, tamelijk ontstemd, „heeft je mama dat gezegd, dan kan ik dus wel mijn dienst opzeggen!”

„Mama heeft het niet gezegd, maar ik weet toch, dat Mama haar vreeselijk graag terug wil hebben. — Ga je heusch je dienst opzeggen?” eindigde zij hoopvol.

„Och, kind, houd toch op!” zei Bartje geërgerd; „ik wou dat ik nooit in haar plaats gekomen was!”

„Ik ook,” zei Truusje, terwijl zij de trap opwipte naar de kinderkamer.

Intusschen was Trijntje met de drie meisjes teruggekeerd naar het strand, en nauwelijks waren ze daar, of ze zagen heel in de verte mijnheer Steindal met Wim aankomen.

Terstond liepen Rika en Annie hun tegemoet, en dichterbij gekomen hield Wim triomfantelijk zijn dichtgeknoopten zakdoek omhoog.

„Wat zit er in?” vroeg Annie nieuwsgierig.

„Raad eens!”

„Een hagedis!”

„Drie! — En ik had haast een konijntje gepakt ook!”

„O, haast is nog niet half! En wat heb je nog meer?”

„Een zak vol mooie schelpen voor jullie, want we zijn ook een eind langs het strand gekomen! Een echt tochtje hebben we gemaakt, hoor! fijn! Ik wed, dat

jullie niet half zooveel plezier hebben gehad als ik!"

De meisjes zwegen en wisselden even een blik.

„Wat hebben jullie gespeeld?"

„Niemandal!" zei Annie.

„Wel waar!" lachte Rika; „we hebben kindermeisje gespeeld! Om beurten hebben wij een klein kindje gereden in een wagen."

„Bahl!" zei Wim; „zeker een zusje of broertje van die Truus!"

„Neen, een kindje waarvan de moeder weg was! We zijn nog naar de politie geweest!"

„Jullie naar de politie! Maak mij dat wijs! Geloof u het, Pa?"

„Welzeker; ze zullen het toch niet zeggen, als het niet waar is! Maar ze maken mij echt nieuwsgierig."

„We moesten het eigenlijk niet vertellen waar Wim bij is," plaagde Rika.

„Hè ja," zei Wim, „ik zal jullie ook alles vertellen."

„Geef ons dan eerst de schelpjes," verzocht Annie.

Wim voldeed hieraan en kreeg nu het gansche verhaal te hooren.

„Wat ben ik blij, dat ik niet met jullie meegegaan ben!" riep hij uit met een luchtsprong: „verbeeld je, dat ik ook naast dat wagentje had moeten loopen! Wat bespottelijk zou dat geweest zijn!"

„Zoo, jongen!" zei mijnheer Steindal; „dan heb ik mij al dikwijls bespottelijk gemaakt, want ik heb meermalen naast het wagentje geloopt, waarin jij laag, toen je klein waart!"

Wim kleurde en tuurde een anderen kant uit. „O, Pa," sprak hij opeens, „zie eens hoe de lucht betreft! De zon is heelemaal schuil gegaan!"

„Ik voel droppels! — Het regent al!" riepen de meisjes uit.

„Ik vrees voor onweer!" zei mevrouw Steindal, die intusschen opgestaan en hun een paar stappen

tegemoet gekomen was; „wat moeten we doen?”

„Gauw naar de tram en naar huis gaan!” was het antwoord.

„Hè, naar huis!” riepen de kinderen als uit één mond, en ook Trijntje keek teleurgesteld.

„Zouden we niet ergens kunnen schuilen?” sprak zij, „misschien is de bui gauw over.”

„Als we maar wisten waar,” antwoordde mevrouw.

„Daarginds staat een ongebruikt tentje met tafel en stoelen er in; mij dunkt niemand zou het ons kwalijk nemen, als we daar gingen schuilen; en we zouden er meteen de boterhammen kunnen opeten. Ik ben er zoeven langs gekomen en toen was er niemand in.”

„En als de eigenaars hier op 't strand waren dan zouden ze er nu wel dadelijk heengaan,” sprak mevrouw, die er wel zin in had; „is 't hier dichtbij?”

„Ja, Mevrouw, 't eerste tentje van de rij, die u daar ziet.”

„Ik zal eens gaan zien,” besliste de heer Steindal, en op een drafje, gevolgd door Wim, liep hij er heen. Even daarna wenkte hij met zijn wandelstok, dat ook de anderen zouden komen; en nauwelijks waren zij daar allen goed en wel gezeten, toen de bui losbrak; ratelende donderslagen, flinkerend licht en stroomende regen, zoodat het zeildoek aan alle kanten neergelaten moest worden om tamelijk droog te blijven, want ook door de reten spatte het water nog naar binnen; natuurlijk tot groote pret van de kinderen. Nu werden de boterhammen uit de verschillende taschjes en pakjes te voorschijn gehaald, en hoewel er geen melk of limonade gehaald of besteld kon worden, had toch niemand zin er op te wachten, want de flinke wandeling had hun grooten eetlust bezorgd.

Een half uurtje later was de onweersbui voorbij getrokken, de regen opgehouden en de lucht geheel

opgeklaard; en het duurde niet lang of van alle kanten kwamen de strandbezoekers weer opzetten. Ook mevrouw Halle bleef niet lang weg; en Truusje, die hard vooruitliep, kwam regelrecht op Trijntje toespringen zonder op iemand in de omgeving te letten.

„O, kijk eens,” riep Annie op datzelfde oogenblik uit, „daar komt diezelfde juffrouw aan met den wagen en een klein meisje loopt er naast!”

„Ja, wezenlijk,” zei Trijntje, terwijl allen in dezelfde richting tuurden, „ik loop eens even naar haar toe.”

En Truusje bij de hand nemend, voegde zij de daad bij het woord.

„Welzoo, hebt u de verloren schaapjes gevonden?” sprak zij, op haar toetredend.

„Ja, maar, ach! wat heb ik een angst uitgestaan! Er zijn zooveel op elkaar gelijkende paadjes in die boschjes, en al zoekende vergat ik er op te letten; en al doorlopend zag ik haar eindelijk vlak aan den kant van den vijver bloempjes plukken. Ze stond met haar rug naar het water tegen de steile helling op, en nog een paar stapjes achteruit, dan had zij er in gelegen! Ik had haar verdronken kunnen vinden! Om bij haar te kunnen komen, moest ik nog een eind omloopen; en in mijn angst vergat ik nog eens goed te zien, welk laantje ik moest inslaan voor den terugweg; zodoende wist ik de plek niet meer terug te vinden, waar ik u had verlaten; en, moe van het zoeken, wendde ik mij eindelijk tot een politieagent; deze vertelde mij, dat er juist een wagen met een kindje aan het politiebureau te Scheveningen gebracht was. Zoo gauw mogelijk liep ik er heen en vond tot mijn groote blijdschap mijn kleintje terug, dat rustig lag te slapen. Intusschen was de onweersbui losgebarsten en ik was blij daar te kunnen schuilen. Wat dacht u wel, toen ik niet terugkwam?”

„Nu, ik zal maar eerlijk bekennen, dat ik begon te

denken aan opzet; ik meende, dat u een list verzonnen hadt, om van het kleintje af te komen."

"O, vreeselijk!"

"Ja, zulke moeders zijn er toch; en ik kende u niet. Maar mag ik u ook eens wat vragen?"

"Zeker."

"Zijt u zelf al gevonden door den Heere Jezus?"

Verbaasd keek de onbekende haar aan: „Ik weet niet, dat ik ooit verloren ben geweest," antwoordde zij weifelend; „u bedoelt toch niet, dat ik een slecht leven geleid heb?"

„Ik bedoel niets anders dan wat ik vraag, of u al gevonden zijt door den Heere Jezus. En mij dunkt, nu weet ik het antwoord al, want die door Hem gevonden is, weet ook wel, dat hij verloren was. Misschien gaat het u net als uw kleine meid, die bloempjes plukte, geheel onbewust van het gevaar, waarin zij verkeerde; en zeker dacht zij er niet aan verdwaald te zijn, voordat u haar gevonden hadt; toen hebt u het haar zeker verteld, hoe u haar met angst hadt gezocht?"

„Zeker! En ik heb haar gezegd, dat zij voortaan dicht in mijn nabijheid blijven moet."

„Dat is hetzelfde," sprak Trijntje met een glimlach, „wat de Heere Jezus tot de Zijnen zegt, zoodra Hij ze gevonden heeft; in Zijne nabijheid alléén zijn ze veilig. Laat u vinden door Hem en keer u niet van Hem af! Hij is bezig u te zoeken!" Dit zeggende knikte Trijntje haar vriendelijk toe en liet zich door Truusje, die ongeduldig werd, meevoeren naar de plaats, waar mevrouw Halle was gezeten, in een badstoel, terwijl Fransje met zijn zusje in een grooten kuil daar vlak bij aan 't spelen was.

„Ik woon in de Zuilingstraat No. 38; kom je mij eens opzoeken?" zoo riep de juffrouw haar nog na, welk verzoek de aangesprokene met een toestemmend knikje beantwoordde.

SCHIELIJK AFGESNEDEN.

Heel genoeglijk was de middag voorbijgegaan. Mevrouw Steindal en mevrouw Halle hadden kennisgemaakt met elkaar, en daar zij beiden den Heere Jezus liefhadden, waren zij al spoedig in vertrouwelijk gesprek; en Truusje had ook langzamerhand haar tegenzin overwonnen, zoodat ze met de meisjes was gaan meespelen, al was het niet zonder een zweem van ergernis, dat ze hen af en toe hoorde spreken over „onze Trijn”; zij troostte zich dan met de gedachte, dat het wel weer spoedig „haar Trijn” wezen zou. En werkelijk gebeurde dit ook; doch had de familie Steindal de aanleiding er toe geweten of kunnen vermoeden, dan zouden de grooten niet zoo rustig en de kleinen niet zoo vroolijk geweest zijn. Maar loopen wij ons verhaal niet vooruit.

U gaat zeker met de tram terug?” vroeg mevrouw Halle, nadat zij een paar uurtjes gezellig bij elkaar gezeten hadden, en de heer Steindal voorstelde om nu den terugtocht te gaan aanvaarden.

„Ja, mij dunkt, we moesten nu maar gezamenlijk de tram nemen,” sprak mevrouw, haar echtgenoot aanziende; „de meisjes zijn nu zeker wel te moe om te loopen en Trijntje is ook voortdurend op de been geweest.”

„Maar Wim en ik zouden best kunnen loopen.”

„Neen, laten we liever gelijk thuiskomen, dat is gezelliger.”

Hiermede was de zaak beslist, en, na een wederzijdsch hartelijk afscheid, verliet de familie Steindal het strand.

„Komen jullie morgen weer met Trijntje?” zoo riep Truusje de kinderen nog na.

„Als het mooi weer is!” antwoordde Rika.

„En als Moe het goedvindt!” voegde Annie er bij.

„Dan is het nog niet zeker, dat het gebeurt,” zei Wim.

„Waarom niet?” vroeg Lena.

„Wel, Trijntje kon ziek worden of één van ons.”

„Dan zou Moe het niet goedvinden.”

„Of je zoudt een van allen onderweg een ongeluk kunnen krijgen; je zoudt dan niet aan het strand komen, al was het mooi weer en al vond Moe het goed.”

„Daarom moeten we eigenlijk zeggen: zoo de Heere wil en wij leven!” sprak de heer Steindal ernstig.

„Kijk, Pa, er staat juist een tram klaar,” zei Wim, „mag ik er vast naar toe loopen?”

„Ja, maar let op de auto's; er gaan er hier zooveel voorbij!”

Nauwelijks was dit gezegd, of Wim snelde heen als een pijl uit den boog.

„Daar hoor ik het fluitje al, we moeten ons haasten!” sprak Mevrouw Steindal, zoo snel mogelijk voortlopend; maar opeens gaf zij een gil, wankelde en greep haar echtgenoot bij den arm, om zich op de been te houden, want haar knieën knikten en zij werd doodsbleek. Toch vroeg niemand haar, wat er aan scheelde, want allen begrepen het, toen zij een auto plotseling zagen stilhouden, den bestuurder er afspringen en zich bukken bij een dame, die op den grond lag. Wat was er gebeurd? De dame, die nog bijtijds de gereedstaande tram wilde bereiken, was hard komen aanloopen zonder te letten op een auto, die in volle vaart kwam aanzetten; opeens struikelde zij over een steen, waarop zij een oogenblik haar loop vertraagde; en dit was oorzaak, dat de auto haar aanreed, zoodat zij viel, met de japon aan een der

assen vastraakte en een eind meegesleurd werd. Dit alles had mevrouw Steindal in een oogopslag gezien, terwijl haar echtgenoot juist het hoofd had omgewend en de kinderen slechts oog hadden voor de tram, die op het punt stond te vertrekken. Van alle kanten kwamen er nu menschen aanstroomen en anderen liepen heen om een dokter te zoeken, die ook weldra verscheen. „Laten wij even naar gindsch limonadentje gaan, dan kun je daar een glas water drinken voor den schrik”, sprak de heer Steindal, zijn echtgenoot zachtjes wegvoerend van de plaats des onheils; en Wim wenkend om terug te keeren, wendde hij zich daarheen, gevolgd door Trijntje en de kinderen. Al spoedig vernamen zij daar dat de dame, den dood nabij, naar een ziekenhuis vervoerd was.

„Wie weet hoeveel plannen ook zij had gemaakt voor morgen!” sprak de heer Steindal ernstig.

„Waarom was zij ook zoo onvoorzichtig,” riep Wim uit.

„In elk geval is het gebeurd onder de toelating des Heeren, jongenlief, en ook zonder onvoorzichtigheid kan ons leven plotseling worden afgesneden.”

In veel ernstiger stemming dan te voren werd nu de tocht hervat; en een uurtje later bevonden allen zich weer thuis, gezond en wel naar het scheen.

Nauwelijks echter lagen de kinderen in bed of de heer Steindal gaf zijn wensch te kennen, om ook maar wat vroeg ter ruste te gaan, daar hij volstrekt geen lust gevoelde om nog iets te gaan doen.

„Er scheelt toch niets aan?” vroeg mevrouw, terwijl ze hem een weinig bezorgd aankeek.

„O, neen!” antwoordde hij met een glimlach, „ik denk, dat ik mij wat veel vermoeid heb met die lange wandeling door de duinen; ik loop tegenwoordig zoo weinig, dat ik al gauw moe ben.”

„Moet ik nog wat doen, Mevrouw?” zoo kwam Trijntje vragen.

„Neen, je kunt naar bed gaan, als je wilt; je zult ook wel moe zijn, en morgenochtend moet je weer vroeg op.”

„Dan zal ik maar niet lang wachten,” zei Trijntje, en een kwartier later sliep zij al.

„Je wilt zeker nog wel een kop koffie?” vroeg mevrouw, haar echtgenoot aanziende, nadat zij nog een en ander bezorgd en het goed van de kinderen opgeborgen had.

„Neen, dank je,” was het antwoord, „ik wil . . . liever . . .”

„Er scheelt wel wat aan!” hernam zij verschrikt, ziende hoe hij het hoofd langzaam liet zakken zonder den zin te eindigen. En op hem toetredend, wilde ze zijn hand vatten, maar op hetzelfde oogenblik zakte hij in elkaar.

„Trijntjel” gilde zij en viel bewusteloos neer.

Door dien gil werd Trijntje even wakker, maar niets meer hoorende, meende zij gedroomd te hebben en was spoedig weer vast in slaap.

Een poos later werd zij weer wakker. Hoorde zij niet een der kinderen roepen? Ja, het was Lena; en, vreemd, het kind bleef huilen zonder dat er iemand op scheen te letten! Zou mevrouw zoo vast slapen? Anders hoorde zij de kinderen altoos dadelijk! — Trijntje bleef even luisteren. Wat zal ik doen? zoo vroeg zij zich af; mevrouw opkloppen? Kon ik maar zelf naar het kind toegaan, maar dan moet ik door de slaapkamer van mijnheer en mevrouw; dat gaat dus niet!

Intusschen was zij uit bed gestapt en de deur van haar kamertje openduwend keek zij om het hoekje.

„Wat is dat nu!” sprak zij halfluid, „heeft mijnheer vergeten het licht uit te doen! Dat is nog nooit gebeurd! Dan zal ik het maar uitdoen en de gaskraan sluiten. Maar eerst even kloppen. Nu begrijp ik er niets meer van! De slaapkamer staat nog open!

Waar is mevrouw dan, dat zij het kind niet hoort?"

Nu keerde zij op haar schreden terug en gluurde even door de half openstaande deur in de huiskamer.

Ontzet trad zij terug. Haar eerste gedachte was aan een misdaad.

Mijnheer en mevrouw lagen beiden, levenloos naar het scheen, op den grond! Sidderend over al haar leden en den Heere smeekend om moed en wijsheid, trad zij aarzelend het vertrek binnen, keek behoedzaam rond en, besluiteloos wat verder te doen, liep zij eerst heen om het kind, dat nog steeds huilde en riep, te helpen, als het noodig was.

„Ik heb al zoo lang geroepen?" snikte Lena, toen ze bij haar bedje kwam, „en anders geeft Moe altoos dadelijk antwoord... toen werd ik zoo bang, dat zij dood was!"

„Hoe kwam je daarop!"

„Ik weet het niet, maar het bleef zoo akelig stil; zijn Pa en Moe uit?"

„Neen, ze zijn allebei in de huiskamer, hoor; maar wat scheelde er aan? Waarom ben je gaan roepen?"

„Ik had zoo naar gedroomd en mijn lippen waren zoo droog; ik wou zoo graag wat water hebben!"

„Ik zal dadelijk wat voor je halen, en dan stil gaan slapen, hoor! Denk er aan, dat Moe vandaag in 't geheel niet een uurtje heeft kunnen rusten, zooals zij gewoon is, en Pa zal ook wel moe zijn." Zoo sprak zij zonder iets van haar angst en ontroering te laten blijken; en weldra lag Lena weer rustig te slapen.

Wat nu gedaan? dacht Trijntje; eerst hulp halen? gauw even wegloopen om een dokter te telephonen? Hier vlak aan den overkant is een publiek telephoonstation. Neen, ik laat het huis geen oogenblik alleen; er moest hier toch eens een dief verborgen zijn, al zie ik geen sporen van geweld of inbraak; — wacht, ik zal mevrouw boven even opbellen! Dat kan ik doen

zonder weg te gaan; en haar zoon zal dan wel even willen telephoneeren. Zoo gedacht, zoo gedaan. Zij belde, bleef even in de gang wachten tot zij iemand van boven hoorde komen, keek toen om een hoekje en vertelde aan den jongenheer, die open deed, in een paar woorden, wat het geval was, waarop deze zijn moeder ging roepen en ook een slager, die naast hen woonde; want hij vond het gewaagd, twee vrouwen alleen te laten in een huis, waar misschien nog een moordenaar schuilde! En zelf ook wel wat bevreesd, wachtte Trijntje tot die twee gekomen waren, zoodat zij gezamenlijk naar het woonvertrek konden gaan. Daar gekomen knielde zij terstond bij haar meesteres neer, maakte haar kleeren los en keek nauwkeurig of zij ergens sporen van bloed ontdekte, terwijl de slager hetzelfde deed bij den heer Steindal.

„Ik geloof, dat hij dood is,” was zijn besluit, „maar ik zie geen spoor van verwonding.”

„Ik evenmin bij mevrouw,” sprak Trijntje, die juist water had gehaald om daarmee de slapen van het hoofd en de polsen nat te maken, „ik geloof stellig dat het maar een bezwijming is, maar ik begrijp niet . . .”

Daar werd gebeld en de slager liep heen om open te doen. Een oogenblik later trad de dokter binnen.

„Een hartverlamming,” sprak hij, na een kort onderzoek; „hij moet plotseling in elkaar gezakt zijn en waarschijnlijk is mevrouw door den schrik bewusteloos geworden. Laten wij mijnheer even hier vandaan brengen, voordat mevrouw bijkomt; het is beter, dat zij er niet terstond aan herinnerd wordt, wat er gebeurd is. Wijs mij even een bed, waar wij hem op kunnen leggen.”

Dit zeggende namen hij en de slager den heer Steindal op, en Trijntje ging hen voor naar de slaapkamer, terwijl mevrouw Palthy de zorg overnam voor mevrouw Steindal.

„Is er nog hoop, dokter?” vroeg Trijntje met bevende lippen.

„Voor mijnheer? Neen, kind, het hart is plotseling blijven stilstaan; hier vermag de kunst niets meer; tracht mevrouw er zoo voorzichtig mogelijk mee in kennis te stellen, wanneer zij weer tot bewustzijn gekomen is. Kun je het nog verzwijgen tot morgen, dan is het beter. Ik zal intusschen een kalmeerenden drank laten gereedmaken; zorg, dat zij dien inneemt, stipt naar het voorschrift.”

Trijntje beloofde dit en keerde naar de huiskamer terug. Was het niet alles een benauwde droom? Was mevrouw werkelijk weduwe geworden en hadden die arme kinderen geen vader meer? Kon het waar zijn? „O, Heere God, vertroost haar toch zelf en laat mij toch de rechte woorden vinden om het haar mede te deelen!” Zoo smeekte zij telkens en telkens weer, tot haar meesteres de oogen opsloeg en, verward rondkijkend, vroeg: „Wat is er toch gebeurd, Trijntje?”

Nu was het oogenblik gekomen; wat moest zij zeggen?

„Ik droomde zoo naar,” ging mevrouw voort, „iets van . . . Waar is mijnheer?” zoo eindigde zij plotseling, en zich nog meer oprichtend, keek zij onderzoekend rond. „Is mevrouw Palthy hier!” sprak zij verbaasd; „waarom heb je mij dat niet gezegd, Trijntje?”

„Ik ben mevrouw even gaan roepen,” antwoordde Trijntje langzaam, „omdat mijnheer hulp noodig had; de dokter is gekomen en heeft mijnheer te bed geholpen; u moet er vooral niet heengaan, heeft de dokter gezegd; dat zou heel verkeerd kunnen uitloopen.”

„Zou je dan denken, dat ik mijnheer onverzorgd alleen in de slaapkamer zou laten!” Dit zeggende trachtte zij geheel overeind te komen.

„Neen Mevrouw, de dokter is er nog, en hij zal blijven zoolang het noodig is; u moet ook probeeren te slapen, want misschien zal er morgen meer dan

gewoonlijk van uw krachten gevergd worden. Als u het goedvindt dan zal ik wat dekens en een kussen halen, dan kunt u hier op de sofa gaan liggen."

"Vraag of de dokter goedvindt, dat ik even naar mijnheer kom zien."

"Ja Mevrouw," en Trijntje ging.

"De dokter zegt, dat mijnheer slaapt en nu niet gestoord mag worden; maar de dokter zal blijven om alle hulp te verleenen, die noodig zou mogen zijn. U kunt dus zonder eenige zorg gaan slapen." Met deze boodschap keerde zij weldra terug.

"En de kinderen dan?"

"Die slapen immers gewoonlijk den ganschen nacht door; maar mocht er een roepen, dan zal de dokter er niet op tegen hebben, dat ik er even heenga; ik ben toch van plan op te blijven, ik heb al een uurtje geslapen en ben voorloopig genoeg uitgerust..."

"Neen, neen, Trijntje, dat kan niet! Overdag werken en 's nachts waken, dat gaat niet! En waarom ook? Als het noodig is, kan ik toch liever opblijven!"

"Neen, Mevrouw, u zijt dadelijk van streek, dat weet u wel, en ik ben jong en sterk; ik heb wel meer een nacht gewaakt, daar kan ik best tegen; ik zou nu toch vooreerst niet meer kunnen inslapen. Zal ik maar dekens en kussens halen?"

Aarzelend stemde mevrouw Steindal hierin toe, waarop mevrouw Palthy afscheid nam, omdat haar hulp niet meer noodig was.

"Zal ik de kamerdeur nu maar dichtdoen?" vroeg Trijntje, toen zij terugkwam, want zij wilde den dokter gelegenheid geven ongemerkt heen te gaan.

"Ja, maar roep mij dan, zoodra de dokter weggaat; ik wil hem eerst spreken en natuurlijk wil ik mijnheer niet alleen laten. — Zul je zoolang goed luisteren naar de kinderen?"

"Zeker, Mevrouw," zoo haastte Trijntje zich te ant-

woorden, waarop zij terstond heenging en de deur achter zich sloot. „Ik heb het eerste niet beloofd,” sprak zij bij zichzelf; „en in elk geval kan ik mij morgen verantwoorden. Ik hoop nu maar, dat mevrouw vast in slaap valt, en ik niet genoodzaakt zal worden haar de vreeselijke waarheid mede te deelen, vóórdat de kinderen wakker zijn om haar terstond afleiding te geven!” En deze wensch werd vervuld. Na lang te hebben wakker gelegen en geluisterd, viel zij eindelijk in slaap en ontwaakte niet, voordat, om halfzeven, de bakker belde. Toen stond zij haastig op, deed de deur open en wilde zich naar de slaapkamers begeven; doch Trijntje trad haar in den weg. „Mevrouw,” sprak zij, „ik heb een boodschap van den dokter aan u; — ik moet u zeggen, dat mijnheer gisteravond, op het oogenblik dat u bewusteloos werd, ingeslapen is en dat hij, hier op aarde, . . .”

Mevrouw Steindal greep zich vast aan een deurknop, want haar knieën knikten; zij begon de vreeselijke waarheid te vermoeden; — „niet meer ontwaken zal.” Zoo eindigde Trijntje zacht en met een snik; het was haar nu bijna niet meer mogelijk haar uitwendige kalmte te bewaren. „Moge de God aller vertroosting zelf u vertroosten!” sprak zij nog, om daarna in tranen uit te barsten, terwijl ze haar meesteres zachtjes meevoerde naar de plaats, waar ze hem gelegd hadden.

VIII.

ALLES TEN BESTE GESCHIKT.

Er waren zes weken verlopen. Mevrouw Steindal zat alleen in de huiskamer, de kinderen lagen al te

bed en met de hand aan 't hoofd zat zij te staren op een brief, die geopend voor haar lag en reeds een paar malen door haar was overgelezen. Eenige weken te voren had zij een advertentie geplaatst in een der christelijke bladen en onder meer had zij ook dezen brief ontvangen. Hij was van een dame, die een kost-school hield en voor enkele meisjes hulp verlangde bij hun Fransch, Duitsch of Engelsch werk en voor allen onderwijs in fraaie handwerken. Hiervoor werd mevrouw Steindal vierhonderd gulden per jaar aangeboden, wanneer zij zich van 's morgens tien tot 's middags vier uur beschikbaar wilde stellen.

„Vierhonderd gulden,” zoo overlegde zij, „dat is juist zoo ongeveer wat ik nog te kort kom als ik Trijntje laat heengaan en ik honderd gulden minder ga verwonen. Ik zou dan verder alles zoo kunnen laten blijven als het is, maar . . . hoe kan ik elken dag zes uren van huis gaan, als ik niemand heb om mij hier te vervangen, niemand om het werk te doen of eten te koken? Rika van school nemen? Maar zij is een onervaren kind, waaraan ik niet zoo maar opeens de geheele huishouding kan overlaten! Wat moet ik doen? Wat zal ik antwoorden?” Na lang hierover te hebben nagedacht, zonder tot eenig besluit te kunnen komen, stond zij op, sloot de deur, en knielde neer om het alles den Heere voor te leggen. Toen werd zij rustig, hoewel het haar nog niet duidelijk werd, hoe zij te handelen had; zij wist nu zeker, dat de Heere haar den weg zou toonen, dien zij gaan moest.

Den volgenden dag zat zij weer alleen, toen de kinderen naar school waren. Daar werd Betje bij haar aangediend en op haar verlangen trad deze even daarna de huiskamer binnen. Het was niet de eerste keer na het overlijden van den heer Steindal, dat zij kwam; reeds vóór de begrafenis was zij gekomen en daarna nog twee keer, niet-tegenstaande het loopen haar nog zeer moeielijk viel.

„Zoo, Betje, ik ben blij, dat ik je weer eens zie, maar je hadt vandaag toch wezenlijk liever moeten thuisblijven! 't Is zoo'n scherpe wind!” Dit zeggende drukte mevrouw Steindal haar gewezen dienstbode hartelijk de hand. „Ga maar gauw zitten,” voegde zij er bij, „je zult wel heel moe zijn!”

„Ja Mevrouw, dat ben ik, maar in den laatsten tijd gevoel ik mij anders bijzonder wel! Ik hoest in 't geheel niet meer, en met mijn maag gaat het ook veel beter; misschien word ik nog wel heelemaal gezond en sterk! En hoe gaat het u, Mevrouw! Kan het hart zich verblijden, al schreit het oog?”

„Ja, Betje, ik ben waarlijk mijzelve een wonder, dat ik niet bezweken ben onder een slag zóó zwaar en zóó onverwacht. Ik begrijp niet hoe ik nog moed heb om te leven, nu ik zoo opeens voor alles alléén sta en ik allen menschelijken steun moet missen; en toch, ik heb moed, al zijn er enkele oogenblikken geweest, waarin ik dacht te bezwijken!

Waarlijk, de Heere geeft kracht naar kruis en Hij is mijn toevlucht telkens, wanneer smart en zorgen mij dreigen te overstelpen! Wat zou er toch van mij geworden zijn als ik geen trouwen Vader in den hemel, geen liefhebbenden Heiland voor mijn hart had gekend! Ik begrijp nu tenminste heel goed, dat menschen, die zonder God in de wereld leven, radeloos en wanhopend, ja krankzinnig worden, wanneer het dierbaarste, wat zij bezitten, hun ontnomen wordt! En ik zou ze wel allen met Ds. Gunning willen toeroepen: „Ga niet alleen door 't leven; die last is u te zwaar!” — Maar die den Heere verwachten zullen de kracht vernieuwen, dat heb ik ook mogen ondervinden!”

„Wel, Mevrouw, wat doet het mij goed u zoo te hooren spreken!” zei Betje. „Toen ik de vreeselijke tijding vernam, heb ik ook een oogenblik gevreesd, dat u bezwijken zoudt onder dien slag, en ik heb gebeden,

ja gesmeekt, of de Heere u kracht wou geven om te dragen wat Hij goedgevond u op te leggen; en zie, Hij heeft het gedaan; en Hij zal het ook zeker blijven doen!"

„Wat kijk je op de klok, Betje, heb je haast?"

„Neen Mevrouw, maar vóór de kinderen uit school komen, wilde ik u nog wel wat vragen. Het is een verzoek, dat ik, o zoo gaarne, ingewilligd zou zien!"

„Dan hoop ik maar, dat ik niet genoodzaakt zal wezen je teleur te stellen!"

„Ik denk, als u wilt, dat u het mij wel kunt toestaan. U moet weten, dat ik van Trijntje en van de kinderen zoo een en ander te weten ben gekomen omtrent uw plannen voor de toekomst; en nu zou ik zoo heel graag weer bij u in huis willen komen, al zou ik moeten slapen in een hoekje op zolder. Ik zou dan in uw plaats voor allerlei dingen kunnen zorgen; en onder mijn toezicht zou Rika ook veel in de huishouding kunnen doen, wat meteen goed voor haar is te leeren. Ook zou ik kunnen zorgen voor het eten, als u er niet waart. U weet, loopen en bukken, dat is het vooral wat mij hindert, en zwaar werk zou ik niet kunnen doen, doch daarvoor zoudt u misschien toch eenmaal per week een werkster nemen. En wat mijn onderhoud betreft, daarover behoeft u volstrekt niet te denken, want ik kan u meedeelen, dat ik een kleine erfenis heb gehad van een nicht, die overleden is; gaarne zou ik u dat geld in handen willen geven, om het voor mij te besteden naar uw goedgevinden en er al de onkosten van te betalen, die ik u zou mogen veroorzaken."

„Weet je, wat ik geloof, Betje!" zei mevrouw Steindal, die met aandoening had toegeluisterd, „dat je mij het antwoord komt brengen op mijn gebed van gisteravond!" Daarna vertelde zij haar van de advertentie en den brief, dien zij niet had weten te beantwoorden.

„O, Mevrouw," riep Betje uit, „wat ben ik blij! U vindt het dus goed?"

„Dat is te zeggen, ik wil heel graag, dat je weer bij ons in huis komt, want aan wie zou ik zóó gerust mijn kinderen en mijn huishouding kunnen toevertrouwen! Maar ik wil niet, dat je in je eigen onderhoud voorziet! Gaarne zal ik het geld voor je uitzetten, maar de rente gebruiken zal ik niet doen, dan in het uiterste geval van nood. Kan ik je voorloopig geen loon geven, later hoop ik dat wel te kunnen; waarschijnlijk het volgende jaar reeds, want ik zal je eens vertellen, wat ik nog meer van plan ben. Je moet weten, dat die kostschool gelegen is dichtbij Scheveningen, en nu kwam het mij van morgen in de gedachte, dat ik heel goed *daar* een woning zou kunnen huren, nu ik toch verhuizen moet, en dat ik dan 's zomers, gedurende 't badseizoen, een paar gemeubileerde kamers zou kunnen verhuren; hierdoor zou ik waarschijnlijk de huur voor het gansche jaar kunnen uitwinnen.”

„Dat zoudt u best kunnen doen, en misschien zoudt u dan weer een betere hulp kunnen nemen, dan ik voor u zijn kan.”

„Neen Betje, in mijn geval moet ik iemand hebben, die ik volkomen vertrouwen kan; en waar ik Trijntje moet laten gaan, zou ik niemand weten te bedenken, die ik liever in huis zou willen hebben dan jou!”

„U vindt dus goed, dat ik kom, zoodra Trijntje weg is? Wanneer gaat zij?”

„Met November; dan gaat ze weer naar mevrouw Halle, die o zoo blij is, dat ze haar terug kan krijgen! 't Is een beste meid en trouw ook! Ware het niet dat ze haar loon grootendeels gebruikt om haar ouders te steunen, dan zou ze er niet over gedacht hebben heen te gaan, al had ik haar in 't geheel geen loon meer kunnen geven! De kinderen houden ook veel van haar, maar Betje neemt toch altijd nog de eerste plaats bij hen in! Ik zie hun verraste gezichten al, wanneer ik hun vertel, dat je terugkomt!”

Bijna een jaar later treden wij andermaal de woning

van de familie Steindal binnen. Wij vinden die op de Haringkade, dicht bij den Badhuisweg te Scheveningen; een plaatsje, bij de meeste Nederlanders en ook bij vele buitenlanders wel bekend, daar het behalve een visschersdorp, ook een zeer gezochte badplaats is. Velen, voor wie het hotelleven te duur is of die dat onaangenaam vinden, huren voor een of twee maanden een paar kamers in het dorp en betalen daarvoor een goeden prijs. Ook bij mevrouw Steindal bestond thans die gelegenheid en er was gebruik van gemaakt door . . . . mevrouw Halle, die natuurlijk een en ander vernomen had door Trijntje. Haar echtgenoot was intusschen een buitenlandsche reis gaan doen voor zaken om daarna ook nog eenige weken op Scheveningen te komen doorbrengen. Op de bovenvoorkamer zat zij thans voor een der vensters; een lichte ongesteldheid heeft haar doen thuisblijven, en Trijntje is alléén met de kinderen naar het strand gegaan, tevens vergezeld door Annie en Lena Steindal, die zonder geleide nog niet mogen uitgaan. Om twee uur waren zij vertrokken en nu was het al ruim vijf uur. Het werd dus hoog tijd, dat ze thuiskwamen, want om halfzes was het etensuur en de kinderen zagen er gewoonlijk als ze van het strand kwamen, alles behalve geschikt uit om aan tafel te gaan! Mevrouw Halle zat dan ook naar hen uit te zien; en hoewel haar oog nu en dan afdwaalde naar een of ander dat haar aandacht trok op de kade, of naar het groote park met groene grasvelden in de verte, toch tuurde zij telkens weer door het spionnetje, dat haar de helling te zien gaf, die van Seinpost afvoerde naar den Badhuisweg; want daar moesten ze vandaan komen, als ze ten minste geen omweg hadden gemaakt.

Daar werd zacht op de deur getikt, en mevrouw Steindal trad binnen.

„Komen ze nog niet aan?” vroeg zij, zich vertrou-

welijk tegenover haar plaatsend aan het venster, „Betje is met alles gereed.”

Weer werd er door het spionnetje getuurd, en, ja, daar kwamen ze!

„Hoe gaat het nu?” hernam mevrouw Steindal met een deelnemenden blik op haar vriendin, „je ziet nog zoo bleek.”

„O, ik gevoel mij toch veel beter! de rust heeft mij goed gedaan; het was zoo heerlijk stil in huis van middag!”

„Haar vriendin?” Ja, dit was mevrouw Halle thans. Innig waren zij in den laatsten tijd aan elkander verbonden geworden, en menig aangenaam uurtje brachten zij met elkander door. Ook zorgden zij trouw voor elkander en het was op dringend verlangen van mevrouw Halle, dat Wim thans voor haar rekening de Hoogere Burgerschool bezocht en Rika de Industrieschool, terwijl zij tevens een klein dienstmeisje bekostigde tot hulp van Betje. Daartegenover stond, dat zij van ochtend tot avond omringd werd met alle mogelijke zorg en liefde, en zoowel mevrouw Steindal als Betje al het mogelijke deden om het haar en de haren zoo aangenaam mogelijk te maken in hun tijdelijke woning. Zoo vlogen dan de dagen heel gezellig voorbij en de avonden niet minder. Dan zaten „zieke Betje” en „manke Trijntje” zooals de kinderen de beide dienstboden eerst schertsend en daarna als uit gewoonte noemden, bij elkander in de keuken of op de kamer, die haar tot slaapvertrek diende, en onder het genot van een kopje thee, waarbij een lekker koekje of beschuitje zelden ontbrak, lazen zij elkander wat voor, of spraken over de dingen, die Boven zijn en de heerlijke toekomst, die hen wachtte. De kinderen lagen dan in bed, behalve Wim en Rika, die meestal nog werk voor school hadden te doen, elk in hun eigen kamertje; en de beide dames genoten intusschen van de rust en van het heerlijke uitzicht in mevrouw Halle's zitkamer, waarbij mevrouw Steindal

al het noodige naai-, brei- of stopwerk verrichtte. Dit was dan nu ook al wat zij te doen had, want van de lessen had zij gedurende zes weken vacantie, en al het overige werd trouw door Trijntje en het nieuwe dienstmeisje gedaan onder toezicht en met hulp van Betje.

Nog vijf minuten, toen stormde het heele troepje de trap op en het huis weerklonk van het getrappel, gestoei en gelach, en Trijntje had heel wat te stellen om het zestal kalm en behoorlijk in orde te krijgen!

Een kwartier later zaten de beide gezinnen heel gezellig aan de groote eettafel; want zóó had mevrouw Halle het gewild; aparte bediening gaf maar meer drukte vond zij, en voor grooten en kleinen was het aangenamer de maaltijden gezamenlijk te gebruiken.

„Moe,” zoo vroeg Rika opeens, „wilt u eens eerlijk zeggen wie u 't liefst hadt willen missen, zieke Betje of manke Trijntje?”

„Wel, kind, hoe kom je op die vraag?” sprak haar moeder om tijd te winnen.

„Wel, omdat Truusje en Annie er altoos over kibbelen! Truusje zegt, dat Trijntje veel liever is dan Betje, en Annie vindt juist zieke Betje de liefste.”

„Nu, dat is heel natuurlijk! Truusje heeft van jongsaf Trijntje gekend en bij zich gehad, terwijl Betje haar eigenlijk nog vreemd was, toen ze hier kwam; en zoo is het met Annie omgekeerd, behalve, dat zij meer gelegenheid heeft gehad Trijntje te leeren kennen.”

„Maar u kent ze allebei; wat zegt u er dan van? Wie had u 't liefst willen houden?”

„Dat zal ik je eens vertellen als ik met je alleen ben; misschien vanavond wel vóór je naar bed gaat.”

„Mag ik het ook weten, Moe?” vroeg Wim, die nieuwsgierig begon te worden.

„Jawel; aan mijn oudsten zoon kan ik het evengoed vertellen als aan mijn oudste dochter.”

„En mag mevrouw Halle het weten?”

„Voor mevrouw Halle heb ik geen geheimen,” sprak zij met een glimlach van verstandhouding.

„En wij, Moe, mogen wij het ook weten?” riepen de andere kinderen door elkaar.

„Als jullie ook dertien jaar oud zijt zooals Rika,” was het antwoord. Hiermee liep dat gesprek ten einde, en voor het eerst in hun leven verlangden de beide oudsten dat het bedtijd werd. Ook gingen zij wat vroeger dan gewoonlijk ter ruste en haastten zich Moe aan haar belofte te herinneren.

„Vertel mij eens, Rika,” zoo begon deze, „ben je blij, dat ik je naar de Industrieschool heb gezonden en dat er in jou plaats een dienstmeisje is gekomen om de dagelijksche bezigheden te doen?”

„Ja, Moe, ik vind het heerlijk, maar u zoudt . . . .”

„Ja ja, geduld; en jij Wim, wil je nog altoos graag door studeeren om leeraar in wiskunde te worden? Of wil je liever klerkje worden op een of ander kantoor?”

„Maar Moe, hoe kan u dat vragen? Ik doe toch mijn best met leeren?”

„Zeker jongenlief; nu, luister dan: Als onze Betje niet ziek geworden en Trijntje in haar plaats gekomen was, dan hadden wij mevrouw Halle niet leeren kennen, en deze is het, die mij in staat gesteld heeft aan jullie beider verlangen te voldoen; dit mag je nu wel weten. En hadden wij Betje niet, dan zou ik geen lessen kunnen geven, en wij zouden ons daarvoor zeer moeten bekrimpen in onze uitgaven. Je ziet dus, dat ze ons beiden door den Heere zijn toegezonden, die alle dingen van te voren weet, en alles bestuurt tot ons welzijn. Zoowel voor zieke Betje als voor manke Trijntje hebben wij dus Hem te danken, en zoowel de eene als de andere hebben wij te waardeeren en lief te hebben.”